Proletari din toate țările, uniți-vă!

AGRICULTURA NOUĂ

Anul VIII — Nr. 750
Marți 4 iulie 1961

6 pagini
Prețul 30 de bani

Organ al Ministerului Agriculturii și al Comitetului Central al Uniunii Sindicatelor din întreprinderile și instituțiile agricole

COMUNICAT

În zilele de 30 iunie și 1 iulie a.c. a avut loc ședința plenară a Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Romîn.

La plenară au luat parte membrii și membrii supleanți ai C.C. al P.M.R., primii secretari și secretarii cu problemele agrare ai comitetelor regionale P.M.R., șefii de secții și adjuncți ai șefilor de secții ale C.C. al P.M.R., miniștri și adjuncți ai miniștrilor, președinții comitetelor executive ale sfaturilor populare regionale, conducători ai unor organizații de masă, redactorii șefi ai ziarelor centrale și alți activiști de partid și de stat.

La primul punct al ordinei de zi, plenara a dezbătut și a aprobat în unanimitate proiectul planului de dezvoltare a economiei naționale pe anul 1962, cu îmbunătățirile care decurg din discuția ce a avut loc.

Au fost stabilite măsurile organizatorice și tehnice pe care trebuie să le ia în lunile următoare ministerele, întreprinderile, organele locale de partid și de stat, pentru a se crea condiții cît mai bune îndeplinirii planului în anul 1962.

La al doilea punct al ordinei de zi, tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej, prim-secretar al Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Romîn, a prezentat un raport asupra mersului îndeplinirii Directivelor Congresului al III-lea al partidului privind construirea socialismului la sate și dezvoltarea agriculturii.

În urma dezbaterilor, plenara a aprobat în unanimitate raportul prezentat și sarcinile pe care le stabilește pentru organele și organizațiile de partid, organele centrale de stat și sfaturile populare.

Raportul tovarășului Gheorghe Gheorghiu-Dej

asupra mersului îndeplinirii Directivelor Congresului al III-lea al partidului privind construirea socialismului la sate și dezvoltarea agriculturii

Tovarăși,

Congresul al III-lea al P.M.R. a stabilit ca obiectiv fundamental al planului economic pe anul 1960–1965 dezvoltarea bazei tehnico-materiale a socialismului, încheierea procesului de făurire a relațiilor de producție socialiste în întreaga economie națională, în vederea desăvîrșirii construcției socialismului.

În această plenară supunem spre examinare rezultatele obținute în îndeplinirea Directivelor Congresului cu privire la dezvoltarea agriculturii și măsurile necesare pentru terminarea procesului de colectivizare, continua consolidare economico-organizatorică a gospodăriilor colective, sporirea însemnată a producției agricole.

Măreţul program de dezvoltare economică a țării și de ridicare continuă a nivelului de trai al poporului, perspectivele desăvîrșirii construcției socialiste au fost primite cu încredere de oamenii muncii, au dat un puternic avînt inițiativei creatoare a clasei muncitoare, a țărănimii și intelectualității, care au pornit cu elan și înalt spirit de răspundere la realizarea planului de șase ani.

Ca urmare a eforturilor pline de abnegație ale maselor muncitoare, se dezvoltă în ritm susținut toate ramurile industriei și mai ales ramurile hotărîtoare pentru industrializarea socialistă, asigurîndu-se dezvoltarea proporțională a economiei naționale, fără salturi spectaculoase, pe o linie mereu ascendentă. S-au obținut rezultate substanțiale în ridicarea nivelului tehnic în toate sectoarele de activitate economică, au crescut acumulările socialiste, fondurile de investiții sînt folosite mai bine, cu mai multă economicitate și spirit gospodăresc, s-a întărit disciplina de plan și financiară.

Realizarea și depășirea planului de stat pe anul 1960 creează condiții favorabile pentru îndeplinirea cu succes a planului de șase ani.

În primele 5 luni ale acestui an, planul producției globale pe ansamblul industriei a fost îndeplinit în proporție de 103,4 la sută, obținîndu-se peste plan o producție în valoare de mai mult de 1 miliard de lei.

Față de perioada corespunzătoare a anului 1960, producția industrială a crescut cu 17 la sută. Muncitorii, tehnicienii și inginerii din industrie au dat, peste prevederile planului, 35.600 tone fontă, 20.500 tone oțel, 23.700 tone minereuri de fier, 186.400 tone cărbune, 2.700 tone sodă calcinată, aproape 43.000 tone ciment, circa 1,4 milioane m.p. țesături de bumbac și de lînă, 111.000 perechi încălțăminte, 1.400 tone uleiuri comestibile ș.a.

Numai în primele 5 luni ale anului acesta industria noastră socialistă a dat de 3 ori mai mult oțel și energie electrică decît s-a produs în Romînia în întreg anul 1938.

Între 1 ianuarie — 31 mai 1961 s-au investit în întreaga economie peste 8 miliarde lei, cu 22 la sută mai mult decît în aceeași perioadă a anului 1960. Au intrat în producție numeroase obiective industriale importante, între care bateria IV de cocs la Hunedoara cu o capacitate de 250.000 tone pe an, bateria I de semicocs la Victoria Calan cu o capacitate de 88.000 tone pe an, fabrica de formaldehidă la combinatul chimic Victoria, complexul pentru industrializarea lemnului Pipera, combinatul de produse lactate București, noi capacități la centrala electrică de termoficare Borzești, la uzina de zinc de la Copșa Mică, la țesătoria de in și cînepă Păulești, fabrica de sticlărie Sighișoara.

Pentru construcții de locuințe statul a alocat în anii 1960—1961 cu 600 milioane de lei mai mult decît prevedeau pentru această perioadă Directivele Congresului al III-lea. În primele cinci luni ale acestui an au fost date în folosință oamenilor muncii 10.200 apartamente.

Volumul vînzărilor de mărfuri cu amănuntul prin comerțul socialist este în primele 5 luni ale anului 1961 cu 18 la sută mai mare decît în perioada corespunzătoare a anului 1960. După date preliminate aceste vînzări au crescut: la carne cu 7 la sută, la preparate de carne cu 19 la sută, la zahăr cu 5 la sută, la ulei cu 16 la sută, la țesături și confecții de bumbac cu 5 la sută, la țesături și confecții de lînă cu 14 la sută, la încălțăminte de piele cu 30 la sută, la mobilă cu 39 la sută, la mașini de spălat rufe cu 132 la sută. Populația este mai bine aprovizionată, au crescut din ce în ce mai mult vînzările de produse necesare confortului casnic și satisfacerii cerințelor de cultură.

Directivele C.C. al P.M.R. cu privire la criteriile principale ale întrecerii socialiste au fost primite cu însuflețire de oamenii muncii din toate ramurile de producție. Muncitorii, inginerii, tehnicienii au obținut rezultate valoroase în lupta pentru o calitate superioară a produselor, care s-a transformat într-o largă mișcare de masă. De asemenea, pînă la începutul lunii mai a acestui an s-au realizat economii peste plan de 133 milioane de lei.

În obținerea acestor rezultate, un rol important l-au avut măsurile luate de partid pentru îmbunătățirea continuă a activității de conducere planificată a economiei naționale. Planul anual a fost elaborat cu participarea largă a celor mai calificate cadre de specialitate din producție și din organele economice centrale și locale, cifrele de plan au fost cunoscute de întreprinderi cu trei luni înainte de începerea anului; aceasta a permis să fie luate din timp măsurile organizatorice, economice și tehnice care au asigurat încă din primele zile ale anului ca producția să se desfășoare în ritm susținut.

Rezultatele obținute în construcția socialistă la sate

De la cel de-al III-lea Congres și pînă în prezent s-au înregistrat rezultate îmbucurătoare în munca desfășurată de partid pe frontul construcției socialiste la sate.

Sectorul socialist s-a dezvoltat considerabil, extinzîndu-se și consolidîndu-se relațiile de producție socialiste. Nivelul tehnic al agriculturii s-a ridicat neîncetat, au crescut producția agricolă globală și producția marfă, au sporit cantitățile de produse agricole intrate în fondul central al statului, a crescut continuu nivelul de trai material și cultural al țărănimii.

Tabloul general al repartizării suprafeței agricole și arabile pe categorii de gospodării la data de 1 iunie 1961 este următorul:

	Suprafața față de totalul R.P.R.			
	agricolă mii ha.	%	arabilă mii ha.	%
Unități agricole de stat	4.270,4	29,4	1.691,3	17,2
Gospodării agricole colective	5.069,5	34,8	4.504,7	45,9
Întovărășiri agricole	2.742,2	18,9	2.176,2	22,2
Total agric. socialistă:	12.082,1	83,1	8.372,2	85,3
Gospodării agric. individ.	2.464,5	16,9	1.448,4	14,7
Total agricultură:	14.546,6	100,0	9.820,6	100,0

Reiese că **la începutul lunii iunie a acestui an, agricultura socialistă cuprindea 83,1 la sută din suprafața agricolă și 85,3 la sută din suprafața arabilă a țării.**

Din numărul total al familiilor țărănești 84,2 la sută fac parte din sectorul socialist.

Ceea ce caracterizează stadiul actual al construcției socialiste la sate este intensificarea ritmului de creștere a numărului de gospodării colective: se poate aprecia că, în perioada de după Congresul al III-lea al partidului, trecerea țărănimii spre gospodării colective a căpătat din ce în ce mai mult un caracter de masă. Este suficient să arătăm că în decurs de un an (iunie 1960—iunie 1961) au intrat în gospodării colective 610.000 familii, cu o suprafață de aproape un milion și jumătate ha. teren agricol; în această perioadă numărul de familii intrate în gospodării colective este cu 80 la sută mai mare, iar suprafața agricolă cu 60 la sută mai mare față de perioada respectivă a anilor 1959—1960.

Se accentuează ritmul transformării întovărășirilor agricole în gospodării colective. De la Congres pînă acum au trecut la gospodării colective un număr de 2.242 întovărășiri agricole cu 447.000 familii și 1.150.000 ha. teren agricol. Aproximativ 75 la sută din noii colectiviști provin din rîndurile întovărășiților.

Această evoluție a întovărășirilor confirmă justețea politicii partidului, care în munca politică și organizatorică de atragere a țărănimii pe drumul socialismului a pornit de la forme simple și accesibile, de natură să deprindă masele țărănești cu organizarea socialistă a muncii, constituind o școală de cooperare în producția agricolă. Viața a dovedit că, pe măsură ce întovărășiții se conving din experiența proprie și din experiența gospodăriilor colective fruntașe de avantajele agriculturii socialiste, ei trec la forma superioară de cooperare, la gospodăria agricolă colectivă.

Ca rezultat al procesului de dezvoltare a agriculturii socialiste, **gospodăriile agricole colective au devenit dominante în sectorul cooperatist,** reprezentînd aproape 68 la sută din suprafața arabilă deținută de acest sector, față de 50 la sută la 1 iunie anul trecut. Sectorul cooperatist se află în plină dezvoltare și transformare, procesul de extindere și consolidare a relațiilor socialiste ridicîndu-se mereu pe o treaptă mai înaltă.

După Dobrogea, complet colectivizată încă din 1957, a doua regiune complet colectivizată este regiunea București, regiunea cea mai mare din țară, cuprinzînd cca. 12 la sută din numărul total al familiilor țărănești și peste 16 la sută din suprafața arabilă a țării.

Permiteți-mi, tovarăși, ca, de la această înaltă tribună, să felicit în numele Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Romîn pe țăranii din regiunea București care au mers cu încredere pe calea arătată de partid, calea agriculturii socialiste. Felicităm pe comuniștii din regiune, pe inginerii și mecanizatorii din stațiunile de mașini și tractoare și gospodării de stat, pe lucrătorii din sfaturile populare, care au desfășurat o rodnică muncă politică și organizatorică în rîndurile țăranilor muncitori, i-au îndrumat pe calea agriculturii socialiste și i-au sprijinit să obțină an de an realizări tot mai însemnate în gospodăriile colective. Acum, cînd întreaga regiune este colectivizată, în fața țărănimii s-au deschis posibilități nelimitate pentru creșterea producției agricole, pentru ridicarea nivelului ei de trai material și cultural. Întreaga energie creatoare a țărănimii trebuie acum concentrată spre consolidarea economică a gospodăriilor colective și dezvoltarea lor multilaterală pe calea îmbinării culturii cerealelor cu alte ramuri ale producției agricole, mai ales cu crearea unor puternice ferme de animale proprietate obștească, spre aplicarea măsurilor agrozootehnice de sporire a producției la hectar, spre ridicarea randamentului animalelor, spre folosirea deplină a condițiilor pedoclimatice și economice favorabile obținerii unor recolte tot mai bogate.

Procesul de colectivizare se află într-un stadiu înaintat și se apropie de terminare în regiunile Galați și Banat, unde aproape întreaga țărănime din zonele de șes și deluroase a trecut în gospodării colective. Bune rezultate s-au obținut și în regiunile Cluj, Iași, Oltenia.

Toate acestea demonstrează încrederea maselor țărănești în politica Partidului Muncitoresc Romîn, creșterea conștiinței socialiste a țărănimii muncitoare, justețea politicii partidului de întărire continuă a alianței muncitorești-țărănești, baza de neclintit a regimului democrat-popular.

O dată cu progresele înregistrate în procesul de colectivizare, s-au obținut importante rezultate în domeniul sporirii producției și a productivității muncii agricole.

În anii 1959—1960 producția totală agricolă a crescut, în comparație cu anii 1957—1958, cu 13 la sută la grîu, cu 12 la sută la porumb, cu 94 la sută la floarea-soarelui, cu peste 80 la sută la sfecla de zahăr, cu 19 la sută la lapte, cu 13 la sută la carne, cu 11 la sută la lînă.

Sporește continuu fondul central al statului, asigurîndu-se nevoile crescînde de consum ale populației, aprovizionarea cu materii prime agricole a industriei, creșterea rezervelor de stat și a disponibilului de export.

Ponderea gospodăriilor de stat în formarea fondului central al statului de produse agricole este tot mai mare. În anul 1960 ele au livrat statului 36,5 la sută din fondul central la grîu, 22,2 la sută la porumb, peste 28 la sută la lapte de vacă și mai mult de 20 la sută la carne.

Țărănimea îndeplinește cu conștiinciozitate contractele de vînzare a produselor agricole către stat, care îi asigură prețuri avantajoase și stabile. Gospodăriile colective au livrat statului în anul 1960, calculat la suta de hectare, cu peste 17 la sută mai multe cereale față de anul 1959, cu aproape 105 la sută mai multă carne, cu aproape 126 la sută mai mult lapte de vacă, cu peste 24 la sută mai multă lînă. Deosebit de avantajoase s-au dovedit a fi pentru gospodăriile colective ca și pentru stat contractele încheiate pe termen de cinci ani, sistem care trebuie să fie generalizat. **Veniturile țărănimii realizate din valorificarea către stat a produselor agricole au crescut de la 5,9 miliarde lei în anul 1955 la 8 miliarde în 1959, la 8,8 miliarde în 1960, iar pentru anul 1961 vor crește, după date preliminate, la 9,6 miliarde lei.**

Proprietatea obștească a gospodăriilor colective a crescut datorită realizărilor obținute în sporirea producției agricole, ajungînd la sfîrșitul anului 1960 la valoarea de peste 5 miliarde 300 milioane de lei.

În anul 1960 gospodăriile colective au investit din fonduri proprii și din credite primite din partea statului 1 miliard 460 milioane lei.

A crescut efectivul de animale proprietate obștească al gospodăriilor colective; numărul total al bovinelor a sporit în 1960, față de anul 1959, cu 294.500, din care 105.200 vaci; al porcinelor — cu 92.000, din care 27.500 scroafe; al ovinelor — cu 642.000. S-au dat în folosință 13.000 construcții gospodărești, 3.000 de grajduri pentru bovine, 1.140 maternități și îngrășătorii pentru porcine, 1.350 saivane pentru oi, 820 magazii pentru cereale ș.a.; gospodăriile colective și-au sporit numărul mașinilor și utilajelor proprietate obștească, deținînd în prezent aproape 4.000 autocamioane, 3.700 tocători de furaje, 4.600 motoare stabile și electrice, 2.400 pompe pentru irigat ș.a.

Cointeresarea materială a colectiviștilor la dezvoltarea economică a gospodăriilor colective și la sporirea producției agricole a fost și este un principiu fundamental al partidului în opera de transformare socialistă a agriculturii.

Îmbunătățirea întregii activități de producție a gospodăriilor colective este indisolubil legată de **întărirea rolului zilei-muncă** și de folosirea chibzuită a acestora. Cele mai multe gospodării colective cheltuiesc economic zilele-muncă prin folosirea unor norme de lucru corespunzătoare, prin reducerea numărului de zile-muncă pentru activități ce nu sînt direct productive, prin planificarea și controlul riguros al cheltuielilor de zile-muncă.

Anul trecut gospodăriile colective au distribuit colectiviștilor produse și bani în valoare de 19 lei în medie pe țară pentru fiecare zi-muncă. Un număr de 755 gospodării au repartizat produse și bani în valoare de peste 25 de lei de fiecare zi-muncă; din acestea, în 293 de gospodării valoarea zilei-muncă a fost de peste 30 de lei.

Un mijloc puternic de stimulare îl constituie **acordarea de avansuri bănești,** lunar sau trimestrial. Un număr de aproape 900 gospodării colective au acordat anul trecut, în fiecare lună, avansuri bănești. Astfel, gospodăriile agricole colective din comuna Tudor Vladimirescu — regiunea Galați, din comuna Gătaia — regiunea Banat, din comuna Comana — regiunea Dobrogea, ca și multe altele, au împărțit colectiviștilor în fiecare lună ca avans cîte 8—10 lei pentru fiecare zi-muncă efectuată în luna respectivă.

Un număr din ce în ce mai mare de gospodării colective au introdus **retribuirea muncii nu numai după lucrările efectuate, ci și după rezultatele muncii depuse,** repartizînd colectiviștilor premii în funcție de depășirea producțiilor planificate.

La veniturile realizate de colectiviști prin muncă în gospodăria obștească — principalul izvor de venituri al colectiviștilor — se adaugă veniturile obținute din gospodăria personală și de la animalele pe care membrii gospodăriilor colective le dețin potrivit statutului.

Se transformă pe zi ce trece fața satelor, țărănimea se hrănește și se îmbracă mai bine, își construiește locuințe, își cumpără mobilă, aparate de radio și de televiziune, își ridică neîncetat nivelul de trai material și cultural, făurindu-și o viață civilizată, demnă de epoca socialismului.

Tovarăși,

Călăuzindu-se neabătut după învățătura marxist-leninistă, partidul nostru a mers consecvent pe linia creării bazei tehnico-materiale a socialismului, dezvoltînd industria grea cu pivotul ei, industria constructoare de mașini, a aplicat în mod creator la condițiile țării noastre planul cooperatist al lui Lenin, învățînd neîncetat din experiența construcției colhoznice sovietice și din propria noastră experiență acumulată în decursul anilor. În opera de transformare socialistă a agriculturii, partidul a vegheat la respectarea strictă a liberului consimțămînt, lărgind continuu baza politică și economică a alianței dintre clasa muncitoare și țărănime.

Organele și organizațiile de partid au desfășurat o muncă politico-organizatorică perseverentă în rîndurile maselor țărănești care au urmat cu încredere cuvîntul partidului. Faptele au demonstrat cît de neîntemeiate sînt calomniile lansate de ideologii capitaliștilor și moșierilor care pretind că țărănimea ar fi refractară socialismului.

Un factor esențial care a determinat lărgirea curentului de trecere a țărănimii spre colectivizare îl constituie forța de atracție mereu crescîndă exercitată asupra întregii țărănimi de către gospodăriile colective fruntașe.

În procesul de colectivizare a agriculturii trebuie să subliniem în mod deosebit importanța ajutorului material și tehnic acordat de stat gospodăriilor colective. Experiența construcției noastre socialiste la sate confirmă teza leninistă cu privire la rolul hotărîtor al statului socialist în dezvoltarea forțelor de producție și făurirea relațiilor de producție socialiste în agricultură.

În ultimii zece ani statul a făcut investiții pentru agricultură în valoare de aproape 18 miliarde de lei. Au fost create stațiuni de mașini și tractoare, care pun la dispoziția țărănimii tractoare, semănători, combine și alte mașini agricole.

Tovarăși,

În reorganizarea socialistă a agriculturii au trebuit înlăturate numeroase greutăți și neajunsuri, obiective și subiective, legate în cea mai mare parte de procesul de creștere a construcției socialiste.

Marea gospodărie agricolă colectivă ridică probleme numeroase de organizare a muncii, de dezvoltare planificată a producției agricole intensive și multilaterale. După crearea gospodăriilor colective, activitatea organelor și organizațiilor de partid în domeniul construcției socialiste devine mai complexă și mai plină de răspundere. Ele au datoria să acorde gospodăriilor colective, imediat după constituirea lor, ajutor efectiv și îndrumare concretă de zi cu zi la întocmirea planului de producție și a bugetului, la organizarea folosirii cît mai raționale a pămîntului, a brațelor de muncă și a inventarului, la organizarea muncii și întărirea disciplinei în muncă, la ridicarea cunoștințelor agrotehnice ale colectiviștilor, la încadrarea gospodăriilor colective cu agronomi, zootehnicieni și alți specialiști, la formarea cadrelor de conducere.

În această privință, din păcate, nu toate organele și organizațiile de partid își fac datoria pînă la capăt. Sînt dese cazurile cînd activiști de partid cu munci de răspundere, după constituirea gospodăriilor colective se mulțumesc să dea colectiviștilor numai îndrumări generale, îi lasă să se descurce singuri, nu se preocupă în suficientă măsură de întărirea economică și organizatorică a gospodăriei colective.

Comitetul Central al partidului a atras permanent atenția organelor și organizațiilor de partid, lucrătorilor de partid care activează în domeniul transformării socialiste a agriculturii, să îmbunătățească neîncetat munca politică și organizatorică pentru a asigura aplicarea cu fermitate a liniei partidului, în vederea întăririi alianței muncitorești-țărănești, consolidării și dezvoltării continue a agriculturii socialiste.

Tovarăși,

Congresul al III-lea al partidului a trasat ca sarcină încheierea procesului de colectivizare pînă în 1965. Suprafața totală arabilă a țării este 9.820.000 hectare. Dacă scădem din această suprafață terenurile deținute de unitățile agricole de stat rămîn 8.100.000 hectare. Sectorul cooperatist cuprinde 6.680.000 ha., din care sînt colectivizate pînă în prezent 4,5 milioane ha. Trebuie să ținem seama că în suprafața arabilă a țării sînt și circa 600.000 ha. situate în localități de munte, unde nu există condiții prielnice pentru colectivizare. Majoritatea acestor terenuri sînt răzlețite în loturi mici, situate la mari distanțe și au o valoare economică slabă, mult sub valoarea gospodăriilor personale ale colectiviștilor din zonele de șes. Principala sursă de venituri a populației din aceste localități este munca în economia forestieră, în întreprinderile miniere și altele, iar terenul arabil constituie o sursă auxiliară pentru completarea nevoilor de consum propriu.

Din datele de mai sus rezultă că, pînă în 1965, mai rămîne să fie cuprinsă în gospodării colective o suprafață arabilă de circa 3 milioane hectare ce se află actualmente aproape în totalitatea ei în întovărășiri agricole.

Ținînd seama de ritmul tot mai puternic de trecere a țărănimii la colectivizare și de transformare a întovărășirilor agricole în gospodării colective, putem aprecia că există depline posibilități de a realiza chiar mai devreme sarcina trasată de congres cu privire la terminarea colectivizării.

Congresul al III-lea al partidului a trasat organelor de partid și de stat sarcina de a desfășura concomitent muncă politică-organizatorică pentru terminarea colectivizării și pentru unirea gospodăriilor colective mici în gospodării mai mari. În ultimul timp a căpătat extindere tendința gospodăriilor colective mici, cu posibilități reduse de dezvoltare economică, de a se uni în gospodării colective mai mari, care oferă condiții mai bune pentru folosirea rațională a pămîntului și pentru aplicarea metodelor agrotehnice înaintate, pentru utilizarea mai eficace a mijloacelor mecanizate și dezvoltarea multilaterală a producției agricole vegetale și animale. Datorită acestui proces de unificare, suprafața medie pe țară a unei gospodării colective s-a mărit de la 614 hectare, în 1958 — la 950 hectare în iunie 1961.

Experiența arată că cele mai bune rezultate le obțin gospodăriile colective care au o suprafață în jurul a 2.000 hectare, diferențiată pe zone naturale. În zonele de șes, unde se cultivă în principal cereale, mărimea rațională a gospodăriei colective este de 1.500—2.500 hectare; în zonele de deal, este de 1.000—1.500 hectare, iar la gospodăriile cu caracter dominant pomiviticol și legumicol — de 500—1.000 hectare. În asemenea gospodării conducerea este mai aproape de producție și are posibilitatea să asigure folosirea mai rațională a pămîntului și a forței de muncă, să utilizeze mai bine posibilitățile naturale și economice, să aplice mai deplin măsurile agrotehnice, experiența înaintată și cuceririle științei agricole.

Acolo unde colectiviștii își vor manifesta dorința de a crea gospodării mai mari de 2.500 hectare, problema trebuie bine studiată și supusă aprobării C.C. al P.M.R.

În procesul de unificare a gospodăriilor mici trebuie să se analizeze fiecare caz în parte, luîndu-se în considerare interesele și dorința colectiviștilor, profilul ramurilor de producție și posibilitățile dezvoltării mai multor ramuri (zootehnia, legumicultura și altele), posibilitățile mecanizării lucrărilor agricole, nivelul de pregătire și de experiență al cadrelor de conducere ale gospodăriilor colective, forța de muncă disponibilă, numărul și calificarea cadrelor de agronomi, zootehnicieni și altor specialiști în agricultură, condițiile optime pentru a folosi din plin tehnica și metodele agrotehnice înaintate.

Prin încheierea colectivizării, relațiile de producție socialiste vor deveni atotcuprinzătoare în economia noastră națională. Forțele de producție în agricultură vor cunoaște o dezvoltare impetuoasă, contribuind ca agricultura să țină pasul cu ritmul rapid de creștere a industriei socialiste.

Producția de cereale

Tovarăși,

Directivele Congresului al III-lea al P.M.R. prevăd ca, pînă în anul 1965, producția globală agricolă să crească, în condiții climatice normale, cu 70—80 la sută față de 1959.

În perioada planului de șase ani, sarcina principală o constituie sporirea considerabilă a producției de cereale, mai ales de grîu și porumb, deoarece de aceasta depinde dezvoltarea celorlalte ramuri ale agriculturii și în primul rînd creșterea animalelor, în vederea satisfacerii cerințelor crescînde ale populației cu produse agroalimentare și ale industriei cu materii prime.

Transformările înfăptuite în agricultura țării noastre, dotarea ei din an în an cu tot mai multe mijloace mecanizate și substanțe chimice, munca desfășurată de harnica noastră țărănime, creează cele mai favorabile condiții pentru punerea în valoare a imenselor rezerve de care dispune marea agricultură socialistă, pentru ridicarea continuă a fertilității solului, pentru înfăptuirea sarcinilor stabilite de Directivele Congresului al III-lea al partidului cu privire la sporirea producției agricole.

Este foarte instructivă comparația recoltelor medii la hectar obținute în anul 1960 de către diferitele categorii de gospodării (gostat, gospodării colective, întovărășiri și gospodării individuale).

Deși în anul 1960 au fost condiții climatice nu tocmai favorabile, obținîndu-se pe țară o recoltă medie la hectar de numai 1.216 kg. la grîu și de 1.548 kg. la porumb boabe, gospodăriile agricole de stat, în condiții similare de climă, au avut totuși o recoltă medie pe țară de 1.777 kg. la grîu și 1.880 kg. la porumb. Un număr de 53 gospodării de stat au obținut peste 2.400 kg. grîu în medie la hectar de pe o suprafață de aproape 47.000 de ha. iar 71 gospodării de stat au obținut peste 3.000 kg. porumb boabe în medie la hectar de pe o suprafață de 48.300 hectare. Aceasta se datorește faptului că, în gospodăriile de stat, lucrările agricole s-au efectuat la un nivel agrotehnic ridicat, cu mijloace mecanizate, s-au folosit semințe selecționate de înaltă productivitate, îngrășăminte naturale și chimice ș.a.

Gospodăriile colective, avînd de asemenea condiții favorabile pentru organizarea rațională a producției, au realizat pe țară o recoltă medie la hectar de 1.350 kg. la grîu și de 1.937 kg. la porumb boabe. Este edificator în această privință exemplul regiunii Dobrogea. În perioada de după colectivizare, 1958 — 1960, producția medie de porumb la hectar s-a dublat, iar cea de grîu a crescut cu 35,3 la sută față de perioada 1951—1954. Un mare număr de gospodării colective din diferite regiuni au obținut o producție medie la hectar de 1.500—2.000 kg. grîu și 2.000—3.000 kg. porumb boabe.

În schimb, întovărășirile agricole au obținut în medie la hectar numai 1.024 kg. la grîu și 1.426 kg. la porumb boabe.

Cele mai slabe recolte la hectar le-au avut gospodăriile individuale, care au obținut cu aproape 500 kg. grîu și aproape 800 kg. porumb boabe mai puțin decît gospodăriile colective.

După cum se vede, producțiile obținute în condițiile climatice nu tocmai favorabile ale anului agricol 1960 au dovedit o dată mai mult superioritatea agriculturii socialiste.

Pentru producția de cereale a acestui an sînt însămînțate 3.100.000 hectare cu grîu și aproape 3.700.000 hectare cu porumb. Recolta de grîu se prevede a fi bună, iar în multe locuri chiar foarte bună. Acum toate forțele și mijloacele sînt mobilizate pentru ca întreaga recoltă de păioase să fie strînsă la timp și fără pierderi și pentru executarea în bune condiții a lucrărilor de îngrijire a culturilor prășitoare; terenurile recoltate să fie imediat eliberate de paie pentru a se putea trece la executarea arăturilor de vară și însămînțarea cu a doua cultură, îndeosebi, de porumb siloz, pe suprafețe cît mai mari.

În proiectul planului de stat pe anul 1962 se prevede pentru anul viitor, în condiții climatice normale, obținerea unei producții totale de 12.550.000 tone cereale, din care 4.650.000 tone grîu și secară și 6.650.000 tone porumb.

Pentru realizarea acestor sarcini trebuie pregătite din timp condițiile care să asigure aplicarea întregului complex de măsuri agrotehnice; să se execute arături adînci pe toate suprafețele ce se însămînțează; să se semene la timp, asigurîndu-se o densitate optimă de plante, în funcție de zonă, soi și mod de cultură; să se efectueze la timp lucrările de întreținere și recoltare a culturilor.

Unul dintre elementele cele mai de seamă ale agrotehnicii avansate îl constituie **introducerea și răspîndirea în cultură a unor semințe de soiuri mai productive și de calitate superioară.** În toamna anului 1959 au fost semănate peste 150.000 hectare cu grîu de soiuri de înaltă productivitate, în anul 1960 — circa 1 milion hectare, iar pentru recolta anului următor urmează să se însămînțeze aproximativ 2 milioane hectare.

Partidul a acordat o atenție deosebită hibridizării porumbului. În

(Continuare în pag 2-a)

RAPORTUL TOVARĂŞULUI GHEORGHE GHEORGHIU-DEJ

(Urmare din pag. 1-a)

primăvara anului 1960 s-au însămînţat cu hibrizi dubli de porumb aproape 600.000 hectare, în 1961 — peste 1 milion hectare, iar în anul viitor se vor însămînţa peste 2 milioane hectare.

Incepînd cu recolta anului 1963 la grîu şi a anului 1964 la porumb, întreaga suprafaţă cultivată cu aceste culturi trebuie să fie însămînţată cu seminţe din soiurile şi hibrizii de înaltă productivitate, potrivit condiţiilor din zonele respective. Experienţa arată că, în aceleaşi condiţii de climă şi sol, aplicîndu-se o agrotehnică asemănătoare, se obţin prin folosirea soiurilor de mare productivitate producţii de grîu cu 20—30 la sută mai mari decît atunci cînd se folosesc seminţe din soiurile obişnuite, iar prin folosirea porumbului dublu hibrid se obţine un spor de recoltă de 30—35 la sută. Astfel, de pe întreaga suprafaţă însămînţată se poate obţine un spor de producţie de circa 1 milion tone grîu şi aproape 2 milioane tone porumb boabe.

Este necesar ca Ministerul Agriculturii să stabilească cele mai bune soiuri pentru fiecare zonă în parte şi să ia toate măsurile pentru producerea, condiţionarea şi distribuirea seminţelor selecţionate. Sămînţa elită produsă de staţiunile experimentale să fie înmulţită în cele mai bune gospodării agricole de stat şi gospodării colective, care trebuie să execute toate lucrările agrotehnice corespunzătoare, să respecte toate regulile necesare pentru menţinerea purităţii soiului, să selecţioneze şi să păstreze în condiţii corespunzătoare sămînţa, să asigure aprovizionarea cu sămînţă elită a tuturor gospodăriilor de stat şi colective.

Prin dotarea agriculturii cu semănători, au fost însămînţate cu maşina pentru recolta anului acesta aproape 2 milioane hectare cu grîu şi 2,3 milioane hectare cu porumb. Cu toate acestea au mai fost semănate cu mîna peste 1 milion hectare grîu, din care 250.000 hectare la gospodăriile colective şi 1,4 milioane hectare porumb, din care 200.000 la gospodăriile agricole colective. Dacă întreaga suprafaţă cultivată cu grîu şi porumb s-ar fi însămînţat cu maşinile, se putea obţine cu 120—180 mii tone grîu şi 140—210 mii tone porumb mai mult. Sînt create acum toate condiţiile ca să se lichideze această stare de lucruri, astfel ca **în toate gospodăriile agricole colective să se însămînţeze cu maşina începînd cu anul 1962 întreaga suprafaţă cultivată cu grîu şi din 1963 — întreaga suprafaţă cultivată cu porumb.**

Cultura plantelor tehnice şi a legumelor

Ca urmare a măsurilor luate de partid s-au obţinut succese importante în sporirea producţiei de sfeclă de zahăr şi de floarea-soarelui. În 1960 producţia de ulei şi zahăr a ajuns să fie de aproape două ori şi jumătate mai mare decît în 1955, îndeplinindu-se sarcinile trasate în această direcţie de plenara din noiembrie 1958 a Comitetului Central al partidului.

Producţia medie de sfeclă de zahăr la ha. a crescut în anul 1960 la 17.000 kg. faţă de 12.200 kg în anul 1958. Pentru ca producţia sfeclei de zahăr să crească la nivelul prevăzut de Directivele Congresului (25.000 kg. la ha.), această plantă trebuie să fie cultivată în zonele cele mai favorabile, acolo unde prin aplicarea lucrărilor agrotehnice se obţin cele mai mari sporuri de recoltă. De asemenea, se va extinde semănatul cu seminţe monogerme care asigură, cu cheltuieli mai mici, producţii ridicate la ha.

Producţia medie la floarea-soarelui a crescut în anul 1960 la 1.070 kg. faţă de 770 kg. în 1958 ; pe aproape întreaga suprafaţă cultivată cu floarea-soarelui s-a generalizat semănatul cu seminţe din soiuri superioare. Pentru îndeplinirea sarcinii stabilite de Congresul al III-lea privind producţia de floarea-soarelui, Ministerul Agriculturii va lua măsuri pentru introducerea în cultură pe întreaga suprafaţă a unor soiuri de floarea-soarelui cu conţinut bogat în ulei.

Cultura cartofului trebuie să fie extinsă mai ales în zonele cu condiţii favorabile, unde se obţin recolte mari. Pentru extinderea culturii cartofilor timpurii se recomandă să se folosească luncile rîurilor cu soluri fertile şi cu posibilităţi de irigare. Să se intensifice măsurile pentru producerea de seminţe din soiuri productive şi rezistente la boli.

Pentru îmbunătăţirea alimentaţiei populaţiei este necesară **sporirea producţiei de legume.** Rezultatele bune obţinute de unităţile agricole specializate în cultura legumelor, care au realizat producţii de 25—30.000 kg la hectar, arată că e pe deplin posibil să se obţină, pe suprafeţe mari, prin aplicarea metodelor agrotehnice şi extinderea irigaţiilor, recolte bogate la aceste culturi. Experienţa acestor gospodării trebuie larg popularizată şi aplicată în toate gospodăriile cultivatoare de legume, pentru ca pînă în 1965 să se ajungă în medie, la o producţie de peste 17.500 kg. la hectar pe întreaga suprafaţă de 185.000 hectare cultivate cu legume.

O mare atenţie trebuie acordată dezvoltării culturii legumelor în jurul oraşelor şi centrelor muncitoreşti, pentru a se evita transportul de la distanţe mari, precum şi cultivării legumelor timpurii necesare aprovizionării ritmice a populaţiei şi exportului. Gospodăriilor colective să li se acorde sprijin pentru a extinde suprafeţele de sere şi răsadniţe.

Ridicarea continuă a fertilităţii solului şi sporirea suprafeţelor arabile

Sporirea continuă a fertilităţii pămîntului — principalul mijloc de producţie în agricultură — este una din sarcinile cele mai importante ale Ministerului Agriculturii, ale organelor locale de partid şi de stat şi ale fiecărei gospodării de stat şi colective.

Printre măsurile care sporesc fertilitatea solului, **o deosebită atenţie trebuie acordată folosirii pe scară din ce în ce mai mare a îngrăşămintelor.**

Industria noastră chimică se află în plin avînt, furnizînd cantităţi importante de îngrăşăminte chimice. Dar ea nu este încă în stare să acopere toate nevoile agriculturii cu aceste produse. Deşi în anul 1960 s-au folosit de peste 4 ori mai multe îngrăşăminte chimice decît în anul 1955, acestea ajung abia pentru nevoile gospodăriilor de stat şi acoperă numai o parte din nevoile gospodăriilor colective.

Trebuie să atragem atenţia asupra importanţei pe care o prezintă folosirea unor cantităţi cît mai mari de îngrăşăminte organice, îndeosebi a gunoiului de grajd. Este cu totul greşită atitudinea unor specialişti care lasă nefolosite însemnate cantităţi de gunoi de grajd. S-a dovedit că fiecare vagon de gunoi de grajd îmbogăţeşte solul cu 54 kg azot, 25 kg. fosfor şi alte substanţe care sporesc producţia de porumb, de pildă, cu 500—800 kg. la hectar.

De aici rezultă că în fiecare gospodărie agricolă trebuie să existe o grijă deosebită pentru strîngerea în platforme a acestui îngrăşămînt preţios, pentru păstrarea în condiţii bune, încorporarea sub arătura adîncă şi valorificarea lui deplină ca şi a altor îngrăşăminte organice cu efecte asemănătoare asupra recoltelor, cum sînt, de exemplu, îngrăşămintele verzi.

În scopul sporirii fertilităţii terenurilor agricole, Congresul al III-lea al partidului a trasat industriei chimice sarcina de a furniza agriculturii în 1965 îngrăşăminte în cantitate de 500.000 tone substanţă activă.

Rezultatele cercetărilor ştiinţifice şi experienţa unităţilor agricole fruntaşe ne arată că — în condiţiile din ţara noastră îngrăşămintele chimice de bază sînt cele azotoase, ele trebuind să reprezinte de două ori cantitatea de îngrăşăminte fosfatice şi de 4—5 ori cantitatea celor potasice. Acest lucru este determinat de proporţia însemnată a cerealelor în producţia noastră agricolă, mai ales a porumbului, care este una din plantele mari consumatoare de azot. În dezvoltarea şi profilarea industriei chimice trebuie să se ţină seama că producţia îngrăşămintelor azotoase se găseşte, în momentul de faţă, într-un raport necorespunzător faţă de cea a îngrăşămintelor fosfatice. Pentru înlăturarea acestei disproporţii urmează să se pună în funcţiune trei combinate noi producătoare de îngrăşăminte azotoase : combinatul de la Roznov, combinatul de chimizare a gazului metan Craiova şi combinatul de la Tg. Mureş. În acelaşi timp se dezvoltă capacitatea uzinelor de îngrăşăminte cu fosfor de la Năvodari şi se construiesc încă două unităţi noi de îngrăşăminte cu fosfor, concentrate şi compuse.

Pentru îngrăşămintele potasice trebuie să se grăbească extinderea lucrărilor geologice şi miniere în vederea exploatării zăcămintelor descoperite în Moldova şi să se adopte cele mai economice măsuri de exploatare.

Industria de îngrăşăminte chimice va trebui să realizeze şi o îmbunătăţire a sortimentelor ce vor fi livrate agriculturii, prin producerea de îngrăşăminte înalt concentrate în substanţe active, cu eficacitate economică ridicată.

Paralel cu sporirea cantităţilor de îngrăşăminte chimice, Ministerul Industriei Petrolului şi Chimiei trebuie să ia măsuri pentru **producerea unor cantităţi din ce în ce mai mari de substanţe chimice necesare protecţiei plantelor agricole.** Calcule sumare ne arată că dăunătorii, bolile plantelor agricole şi buruienile diminuează anual cu 15—20 la sută producţia noastră vegetală. Este necesară punerea în funcţiune a noi capacităţi de producţie precum şi lărgirea fabricilor acelor tipuri de insecto-fungicide şi ierbicide care s-au experimentat cu succes, dovedindu-se cele mai eficace şi ieftine.

O largă răspîndire trebuie să aibă pe viitor folosirea ierbicidelor — plivitul chimic — îndeosebi la cultura porumbului, deoarece constituie mijlocul cel mai puternic în combaterea buruienilor.

Sporirea cantităţilor şi sortimentelor de îngrăşăminte chimice, de insecticide şi ierbicide trebuie să fie însoţită de utilizarea lor potrivit cu normele stabilite de ştiinţă.

Administrarea la întîmplare a acestor produse chimice, reduce considerabil efectul lor pozitiv asupra recoltei, iar uneori, în locul sporului aşteptat, poate aduce chiar pagubă. Ministerul Agriculturii este dator să ia măsuri pentru ca unităţile agricole să utilizeze îngrăşămintele chimice în cantităţile şi combinaţiile cerute de însuşirile fiecărei parcele de teren, stabilite pe baza analizelor agro-chimice, de cerinţele fiecărei culturi în ce priveşte diferite substanţe nutritive ; este necesar ca treptat, la început în gospodăriile de stat, iar apoi în cele colective, specialiştii să li se asigure un minimum de aparatură pentru analize agrochimice simple, dar indispensabile folosirii cu maximum de eficacitate a îngrăşămintelor chimice.

În regiunile Maramureş, Crişana, Banat, Argeş, Oltenia, Bacău şi altele, solurile podzolice şi productivitate scăzută ocupă peste 3.000.000 ha. Cercetările de producţie a acestora se poate ridica simţitor prin aplicarea amendamentelor calcaroase. Experienţa arată că, pe podzoluri tratate cu calcar, la care se adaugă îngrăşăminte organice, producţiile obţinute se pot dubla. Cu toate că în ţara noastră există zăcăminte mari de piatră de var în imediata apropiere a acestor soluri, amendamentele calcaroase s-au aplicat pînă acum pe suprafeţe neînsemnate, în mod sporadic şi neorganizat.

Pentru a valorifica această importantă rezervă de sporire a producţiei, este necesar ca în regiunile cu cele mai întinse suprafeţe podzolice să se organizeze cariere de exploatare şi prelucrare a pietrei de var, astfel încît **în anii următori să se aplice amendamente cu var pe 400.000—500.000 ha. anual.**

După cum se ştie, în ţara noastră mari suprafeţe de teren agricol sînt situate pe pante în zone cu relief frămîntat, fiind supuse continuu procesului de eroziune a solului. Potrivit evaluărilor făcute, suprafaţa terenurilor agricole puternic erodate se ridică la peste 900.000 ha., din care peste 300.000 ha. şi-au pierdut total capacitatea de producţie ; suprafeţe însemnate se află în diferite faze mai puţin înaintate de eroziune avînd o fertilitate scăzută.

Daunele pricinuite fondului nostru funciar prin eroziune se datoresc în principal gospodăririi defectuoase a pămînturilor sub regimurile trecute. În condiţiile agriculturii socialiste, combaterea acestui fenomen, stăvilirea lui, sînt pe deplin posibile cu ajutorul organizatoric şi tehnic din partea statului.

Pe o suprafaţă de aproape 1 milion hectare în gospodării de stat şi gospodării colective, prin organizarea raţională a teritoriului a fost oprit procesul de eroziune, iar cca. 77.000 ha. din terenurile puternic erodate, îndeosebi în regiunile Dobrogea, Argeş, Galaţi, Ploieşti, au fost recuperate şi redate agriculturii prin amenajări de combatere a eroziunii (terase, canale) fiind plantate cu livezi şi vii.

Trebuie să întreprindem în toate zonele cu soluri care suferă de pe urma eroziunii o acţiune largă de mobilizare a maselor de colectivişti la combaterea acestui fenomen, prin organizarea teritoriului unităţilor socialiste în tarlale mari, în care arăturile şi celelalte lucrări agrotehnice se pot face pe curbele de nivel, prin cultivarea acelor plante care stăvilesc şi previn eroziunea, prin terasări şi alte mijloace.

În perioada 1955—1960 suprafaţa arabilă a ţării a crescut de la 9.662.000 ha. la 9.821.000 ha., ceea ce, desigur nu poate fi considerat mulţumitor. O grijă deosebită trebuie acordată înlăturării oricărei risipe de teren arabil, valorificării tuturor rezervelor de sporire a suprafeţelor arabile. Or, în multe locuri această problemă nu constituie încă o preocupare permanentă a conducerilor unităţilor agricole socialiste, a sfaturilor populare şi organelor locale de partid. Din această cauză au loc numeroase cazuri de risipă a terenului arabil. Astfel, cu toate directivele precise care s-au dat în ce priveşte terenurile ce pot fi plantate cu pomi şi vii, în multe gospodării colective şi chiar gospodării de stat continuă practica de a se planta pe suprafeţe arabile în timp ce multe terenuri de coastă, erodate şi neproductive, nu sînt folosite în acest scop.

Risipă de teren arabil se constată frecvent şi la amplasarea construcţiilor agricole, a celor industriale, a caselor de locuit, a reţelelor de distribuţie a energiei electrice şi de telecomunicaţii, a perdelelor de protecţie pentru căi ferate şi şosele etc. În multe locuri, cu toate că lîngă sat există terenuri corespunzătoare pentru construcţii, se merge pe linia de a se amplasa construcţiile unităţilor agricole socialiste departe în cîmp, pe terenuri arabile fertile ; în afară de aceasta, suprafeţele destinate construcţiilor sînt adeseori exagerat de mari, deoarece se stabilesc pe baza unor norme rigide, care nu au în vedere economia maximă de pămînt.

Pînă în anul 1965, suprafaţa arabilă a ţării noastre va trebui să ajungă la 10.200.000 ha. Pentru aceasta sînt necesare măsuri tehnico-organizatorice temeinice prin care să se valorifice rezervele încă mari de care dispunem.

Sursele de sporire a suprafeţei arabile ce trebuie în principal folosite sînt : îndiguirea unor suprafeţe mari de teren în lunca inundabilă a Dunării, Jiului, Oltului, Mureşului, Siretului şi altor rîuri ; amenajări pentru desecarea terenurilor cu exces de apă ; defrişarea mărăcinişurilor, a pîlcurilor de arborete, defrişarea treptată a viilor hibride situate pe terenuri de şes, punerea în cultură a terenurilor nisipoase neproductive din Oltenia şi nord-vestul ţării, a sărăturilor din regiunile Crişana, Banat, Galaţi, mai buna organizare a teritoriului pentru reducerea suprafeţelor de teren necultivat.

Lupta perseverentă pentru ridicarea capacităţii de producţie a pămîntului, pentru folosirea raţională a fondului funciar, pentru creşterea suprafeţei arabile constituie o sarcină de cea mai mare însemnătate.

Se ştie că o condiţie hotărîtoare pentru dezvoltarea normală a plantelor, este asigurarea lor cu apă în cantitate suficientă şi la timp, fără de care chiar solurile cele mai bogate în substanţe nutritive nu pot da recolte mari, constante. În condiţiile ţării noastre, seceta este calamitatea cea mai dăunătoare, ea diminuînd foarte frecvent recolta pe zone întinse.

Suprafeţe însemnate din cele mai fertile terenuri se găsesc în sudul Olteniei, Bărăgan, Dobrogea — partea cea mai secetoasă a ţării şi cu temperaturile cele mai mari în timpul verii. În această zonă cantitatea anuală de precipitaţii, pe lîngă faptul că este redusă (400—500 mm. şi chiar sub 400 mm), se repartizează foarte neuniform pe perioada de vegetaţie a culturilor ; sînt frecvente cazurile cînd cerealele, deşi s-au dezvoltat frumos, dau o recoltă mică din cauza secetei prelungite în perioada de formare a bobului. Aşa, de exemplu, în anul trecut, în timp ce se prevedea o recoltă medie de circa 1.600 kg. grîu la hectar, lipsa precipitaţiilor trebuincioase plantelor într-o mare parte a ţării, tocmai în perioada formării bobului, a dus la micşorarea producţiei pînă la 1216 kg. la hectar. La intervale de cîţiva ani, seceta dăunează culturilor, pricinuind mari pagube ţărănimii muncitoare, economiei naţionale. Şi aceasta, în timp ce alături, în Dunăre şi în alte rîuri se scurg cantităţi imense de apă atît de vitală pentru culturile agricole.

Experienţa gospodăriilor agricole de stat şi a gospodăriilor colective care irigă suprafeţe însemnate de culturi de cîmp şi acordă acestei probleme toată atenţia ne arată că irigaţiile dublează şi chiar triplează recoltele. Astfel, în anul 1960, gospodăria agricolă de stat Pietroiu, din regiunea Bucureşti, a obţinut de pe o suprafaţă irigată de 690 ha. cîte 5.720 kg. porumb boabe la hectar ; gospodăria agricolă colectivă Jegălia din regiunea Bucureşti, a obţinut de pe 210 ha irigate cîte 5.950 kg. la hectar ; gospodăria agricolă de stat Cerna Vodă — 6.200 kg. porumb boabe la hectar de pe 34 ha. ; gospodăria agricolă colectivă Satu Nou, regiunea Dobrogea — cîte 8.400 kg. porumb boabe de pe 100 ha. ; gospodăria agricolă colectivă Cegani, regiunea Bucureşti — cîte 10.500 kg. porumb boabe de pe 15 ha. irigate.

Numeroase gospodării agricole de stat au obţinut la culturile irigate un preţ de cost mai scăzut decît la culturile neirigate, cheltuielile suplimentare de irigare şi amortismente fiind larg compensate prin producţia suplimentară obţinută.

Toate acestea ne arată că problema irigaţiei este o importantă problemă de stat. Rezolvarea ei va avea o influenţă deosebit de pozitivă asupra dezvoltării agriculturii şi a întregii economii naţionale.

Congresul al III-lea a stabilit ca pînă în anul 1965 să ajungem la o suprafaţă de cel puţin 800.000 ha irigate. Pe baza studiilor efectuate, Biroul Politic al C.C. al P.M.R. consideră necesară şi posibilă efectuarea unor lucrări vaste de irigaţii în regiunile Bucureşti, Dobrogea, Oltenia şi Galaţi, astfel ca în această zonă să putem iriga, într-o primă etapă, prin folosirea apei din Dunăre, 1 milion hectare teren, faţă de 200.000 hectare irigate existente în prezent în întreaga ţară. Intr-o etapă următoare va trebui să ajungem la 2 milioane hectare irigate.

Concentrînd forţele şi mijloacele asupra irigării în zona Cîmpiei Dunării, recomandăm ca **în restul ţării să fie folosite toate posibilităţile existente de amenajare a terenurilor pentru irigaţii,** cum sînt cursurile unor rîuri şi retenţiile de apă. O rezervă importantă în această privinţă o vor constitui cantităţile de apă ce se acumulează la hidrocentralele de la Bicaz, Argeş-Cetăţuia, Baia Mare şi altele.

Cea mai mare parte din suprafaţa irigată va fi cultivată cu porumb, Cîmpia Dunării devenind principala bază a producţiei de cereale-marfă şi de creştere intensivă a animalelor pentru carne şi lapte. În această zonă, gospodăriile agricole de stat şi gospodăriile colective vor avea toate posibilităţile să realizeze prin irigaţii recolte constante la hectar de cel puţin 5.000 kg. porumb. Numai de pe aceste terenuri se vor putea recolta circa 5 milioane tone de porumb, aproape cît obţinem acum în mod obişnuit în întreaga ţară. Această cantitate de porumb, care va putea fi obţinută în orice condiţii climatice, va reprezenta o rezervă certă de cea mai mare importanţă pentru necesităţile interne şi de export ale economiei. Valoarea acestei producţii evaluată la preţurile actuale de achiziţii se ridică la 5 miliarde lei, iar investiţiile necesare pentru înfăptuirea acestui program se justifică pe deplin şi vor putea fi amortizate într-o perioadă scurtă.

Realizarea acestui obiectiv cere mobilizarea unor însemnate mijloace tehnico-materiale şi a eforturilor oamenilor muncii din industrie şi agricultură, a oamenilor de ştiinţă, a organelor şi organizaţiilor de partid, o muncă stăruitoare de zi cu zi, pe baza unui program concret de măsuri, judicios întocmit. Pentru executarea în timp util a studiilor şi elaborarea proiectelor tehnice, pentru efectuarea la un înalt nivel tehnic a lucrărilor, **va fi înfiinţată o puternică organizaţie de construcţii hidrotehnice** dotată cu mijloace mecanizate, la care vor trebui atrase cele mai bune, mai calificate şi mai pasionate cadre de specialişti.

Pe lîngă sporirea numărului specialiştilor în hidroamelioraţii, se va acorda o deosebită atenţie pregătirii în probleme de irigaţii şi amenajări pentru irigaţii, prin cursuri scurte şi la locul de producţie, a cadrelor de conducere ale unităţilor, agronomilor, lucrătorilor din gospodăriile agricole de stat şi colective.

Muncitorii şi inginerii din industria construcţiilor de maşini trebuie să-şi facă un titlu de onoare din a produce la timp şi la un înalt nivel calitativ utilaj pentru lucrările de amenajare şi de exploatare a terenurilor irigate.

Creşterea producţiei animale

Congresul al III-lea al partidului a prevăzut ca pînă în 1965 să se ajungă la un efectiv de 5,8 milioane bovine, din care 2,9 milioane vaci ; 13 milioane ovine, din care 8,5 milioane cu lînă fină şi semifină ; 7,5 milioane porcine. O creştere şi mai însemnată este prevăzută la producţia animală, care în 1965 va trebui să realizeze 50 milioane hectolitri lapte, 1,7—1,8 milioane tone carne, 37.000 tone lînă. În ţara noastră există toate condiţiile necesare pentru înfăptuirea şi chiar pentru depăşirea acestei sarcini.

În structura culturilor agricole, 73 la sută din suprafaţă este ocupată cu cereale, iar din această suprafaţă, circa jumătate o reprezintă porumbul, cultură de bază pentru creşterea animalelor. De asemenea, o importantă rezervă de furaje o constituie cele peste 4 milioane hectare de păşuni şi fîneţe naturale. Creşterea producţiei de cereale şi furaje la nivelul prevăzut creează condiţii excelente pentru dezvoltarea şi îmbunătăţirea continuă a şeptelului.

Una din caracteristicile construcţiei socialiste în ţara noastră constă în faptul că, datorită măsurilor de cointeresare a ţărănimii luate de partid şi guvern, lărgirea continuă a sectorului socialist din agricultură a fost însoţită de sporirea numărului de animale şi a producţiei de lapte, carne şi alte produse. Faţă de 1938, efectivul de animale la principalele specii a crescut la bovine cu 20 la sută, din care la vaci cu 21 la sută ; la porcine — cu 70 la sută ; la ovine — cu 12 la sută. Oile cu lînă fină şi semifină au sporit în ultimii 10 ani cu 95 la sută. În perioada 1955—1960, în gospodăriile agricole de stat efectivele de animale au crescut de 2,8 ori la bovine (din care la vaci de 3,3 ori), de aproape 4 ori la porcine, cu 88 la sută la ovine (din care cu lînă fină şi semifină — cu 81 la sută).

În gospodăriile agricole colective, efectivul de taurine proprietate obştească a crescut între anii 1958—1961 (calculat pînă în luna iunie) de 5,4 ori, din care numărul vacilor şi junincilor de 5,5 ori ; efectivul de porcine a crescut de 3,6 ori, din care al scroafelor de 2,5 ori ; numărul ovinelor a crescut de 2,7 ori.

Sporirea densităţii animalelor la 100 de hectare a avut loc în condiţiile extinderii sectorului colectivist. În perioada 1958—1960, deşi suprafaţa agricolă deţinută de gospodăriile agricole colective a crescut, densitatea taurinelor proprietate obştească la 100 de hectare a sporit cu 80 la sută.

În anul 1961, pe baza Hotărîrii Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Romîn şi a Consiliului de Miniştri, statul a acordat gospodăriilor agricole colective credite pe termen lung în sumă de 500 milioane lei, în cea mai mare parte pentru cumpărarea de vaci şi viţele şi pentru procurarea materialelor de construcţie. Prin folosirea acestor credite şi prin folosirea fondurilor proprii, gospodăriile colective trebuie să ajungă pînă la sfîrşitul anului la un efectiv total de 960.000 taurine proprietate obştească, din care cel puţin 343.000 vaci şi 375.000 viţele.

Sarcinile de sporire a şeptelului se realizează cu succes, atît în gospodăriile de stat cît şi în gospodăriile colective.

Faţă de cerinţele mereu crescînde ale populaţiei şi faţă de rezervele mari existente în agricultură, rezultatele obţinute pînă acum în creşterea animalelor nu ne pot mulţumi.

Problema dezvoltării rapide a efectivelor de animale şi creşterii continue a productivităţii lor, în mod deosebit în unităţile socialiste, este o problemă care trebuie să stea în centrul atenţiei partidului şi guvernului, a tuturor oamenilor muncii din agricultură.

În vederea sporirii numărului de taurine este absolut necesar ca fiecare gospodărie agricolă de stat şi gospodărie agricolă colectivă să-şi asigure efectivul de animale matcă, în primul rînd prin păstrarea şi creşterea tuturor viţelelor provenite din prăsilă proprie. În acest scop, Ministerul Agriculturii trebuie să interzică gospodăriilor de stat sacrificarea viţelelor şi să recomande gospodăriilor colective să păstreze toate viţelele obţinute din prăsila proprie. Este necesară menţinerea tuturor viţelelor chiar dacă acestea nu provin din cele mai bune rase. Ele pot fi treptat ameliorate, ştiut fiind că prin creşterea lor vom putea să sporim atît producţia de lapte cît şi producţia de carne.

Trebuie dezrădăcinată tendinţa dăunătoare manifestată de unii lucrători ai Ministerului Agriculturii, de a neglija şeptelul autohton şi chiar de a sacrifica, pe considerentul că sînt slab productive, vacile din rasa Sură de Stepă sau din alte rase autohtone, care reprezintă circa 35 la sută din numărul total al vacilor. Experienţa îndelungată a dovedit că, printr-o furajare bună şi printr-o îngrijire raţională, producţia de lapte a vacilor din aceste rase poate fi sporită considerabil. În afară de aceasta, menţinerea şi îmbunătăţirea sistematică a acestor rase contribuie la sporirea efectivului de animale şi la creşterea producţiei de carne.

Din totalul efectivelor de vaci, circa 68 la sută sînt animale din rasele Bălţată Romînească, Pinzgau, Brună de Maramureş şi Roşie de Dobrogea. Baza zootehniei noastre **trebuie să o constituie animalele din aceste rase ; rasele din import să fie folosite în scopul îmbunătăţirii calitative a efectivului de animale din rase autohtone şi nu pentru înlocuirea lui.**

Trebuie organizată creşterea şi îngrăşarea tuturor viţeilor; să nu admitem ca tineretul bovin să fie sacrificat la o greutate mai mică de 300 kg. Dacă începînd cu anul 1956 s-ar fi reţinut pentru prăsilă numai 40 la sută din tineretul bovin iar restul s-ar fi sacrificat la o greutate de 300 kg., astăzi am fi atins efectivul de bovine prevăzut pentru anul 1965, iar sporul la cantitatea de carne realizată în aceşti ani ar fi fost mai mare decît întregul plan al producţiei de carne de bovine prevăzut pentru anul 1961.

Preocuparea pentru sporirea numerică a efectivului de bovine trebuie însoţită de munca sistematică pentru ridicarea producţiei calculate pe animal. În anul 1960, un număr de 10 gospodării agricole de stat cu peste 1.700 de vaci au realizat o producţie medie de 4.000—4.700 litri lapte de la fiecare vacă, iar 90 gospodării au realizat de la 16.000 vaci o producţie medie de cîte 3—4.000 litri lapte. În 1960, în gospodăriile colective producţia medie de lapte pe cap de vacă furajată a fost de 1.569 litri, cu o sută de litri mai mult decît în anul anterior. Un număr de 360 gospodării colective au obţinut în 1960 producţii medii de lapte de peste 2.100 litri de fiecare vacă furajată, iar unele au obţinut peste 3.000 de litri.

Trebuie desfăşurată o muncă sistematică pentru ca, în fiecare gospodărie de stat şi colectivă, producţiile medii pe animal să ajungă, printr-o mai bună furajare, la nivelul producţiilor obţinute de unităţile agricole fruntaşe. Sectorul zootehnic din gospodăriile agricole socialiste situate în zona de aprovizionare a oraşelor mari şi a centrelor muncitoreşti trebuie orientat spre producţia de lapte, pentru ca să se lichideze astfel practica neeconomică de aprovizionare a populaţiei cu lapte, de la distanţe mari.

Pentru sporirea producţiei de carne la nivelul de 1,8 milioane tone în 1965 — din care 900.000 tone carne de porc — este necesar să se folosească pe deplin potenţialul de producţie al porcinelor, care au o mare prolificitate.

Creşterea şi îngrăşarea porcilor este deosebit de rentabilă pentru gospodăriile agricole socialiste, aducîndu-le mari venituri băneşti. Astfel, de pildă, gospodăria colectivă din Sîntana, regiunea Crişana, a realizat în anul trecut venituri de peste 800.000 lei, din valorificarea porcilor îngrăşaţi ; gospodăria colectivă din Biled, regiunea Banat, — venituri de aproape 600.000 lei. Asemenea exemple sînt numeroase.

În anul acesta gospodăriile colective au contractat cu statul livrarea a peste 400.000 porci, iar pentru anul 1962 au posibilitatea să îngraşe şi să contracteze 900.000 de porci.

Gospodăriile de stat trebuie să ia măsuri pentru a livra statului întreaga cantitate planificată şi pentru a asigura toate condiţiile îndeplinirii planului pe anul viitor.

Ministerul Agriculturii şi sfaturile populare trebuie să ajute gospodăriile colective ca **numărul de scroafe proprietate obştească să ajungă pînă la sfîrşitul acestui an la 200.000; este necesar ca pînă în 1965 gospodăriile agricole colective să ajungă la 700.000 de scroafe proprietate obştească,** astfel încît să asigure realizarea cantităţii de carne de porc contractată, precum şi numărul de purcei necesar pentru acoperirea nevoilor colectiviştilor. Pentru aceasta gospodăriile colective trebuie să reţină cele mai bune scroafe pentru prăsilă, urmînd să le sacrifice numai după ce le scade prolificitatea.

Gospodăriile agricole de stat trebuie să ajungă în 1965 la 150.000 scroafe de prăsilă şi să livreze gospodăriilor colective pentru prăsilă cît mai multe scrofiţe din rasele cele mai bune. Sînt cazuri destul de frecvente cînd unele gospodării de stat şi gospodării colective care au un surplus de scrofiţe le valorifică prin îngrăşare, în timp ce alte gospodării de stat şi colective duc lipsă de scrofiţe pentru reproducţie. Ministerul Agriculturii să ia măsuri ca mai întîi **să se asigure matca tuturor gospodăriilor de stat şi colective şi numai după aceasta să se admită trecerea scrofiţelor la îngrăşare.**

Este necesar să se răspîndească porcinele din rasele pentru carne ; ele consumă cu circa 10—15 la sută mai puţine furaje pentru un kg spor greutate.

Organele de stat care se ocupă cu contractarea, precum şi Ministerul Agriculturii să ia măsuri pentru încheierea de contracte de lungă durată cu gospodăriile colective. Aceasta va da posibilitate gospodăriilor colective ca la întocmirea planului anual de producţie să prevadă din vreme suprafeţele pentru furajele necesare creşterii şi îngrăşării de porci în anii ce urmează.

În ceea ce priveşte **creşterea oilor** obiectivul principal rămîne în continuare sporirea numărului de oi cu lînă fină şi semifină, pentru ca în anul 1962 să se lichideze importul de lînă. Trebuie luate măsuri pentru a se păstra şi pentru a se creşte încă din acest an toate mieluţele şi marea majoritate a berbecuţilor astfel ca în 1965 să avem cel puţin 8,5 milioane oi merinos, spancă-ţigaie, cu o producţie totală de cel puţin 27.000 tone lînă fină şi semifină. Atragem atenţia asupra importanţei pe care o prezintă reţinerea şi creşterea batalilor, ca măsură eficace de sporire rapidă a producţiei de lînă fină şi semifină. **Este necesar ca pînă în anul 1963 gospodăriile de stat şi colective să aibă un număr de aproximativ 1 milion batali care pot da, la vîrsta de 2—3 ani, cel puţin 5—6 mii tone lînă fină şi semifină anual şi mari cantităţi de carne.**

Ministerul Agriculturii şi Comitetul de Stat al Planificării vor face propuneri în vederea adoptării unor măsuri care să contribuie la lichidarea sacrificărilor neraţionale, la păstrarea viţelelor, a mieluţelor şi scrofiţelor, pentru ca în fiecare gospodărie colectivă şi gospodărie de stat să se formeze astfel o matcă numeroasă.

Un sector de producţie rămas în mod deosebit în urmă în gospodăriile de stat şi colective este **creşterea păsărilor.** Din numărul total de circa 38 milioane păsări, cîte existau în întreaga ţară la începutul acestui an, gospodăriile de stat şi colective aveau laolaltă, după unele calcule, abia 2 milioane, gospodăriilor de stat revenindu-le o pasăre la 2 ha., iar gospodăriilor colective — o pasăre la 4 ha. Lucrul acesta este de neînţeles. Se ştie foarte bine că în fiecare gospodărie există condiţii deosebit de prielnice pentru creşterea păsărilor. Din calculele făcute de specialişti reiese că cel mai scăzut preţ de cost se obţine la carnea de pasăre.

Prin dezvoltarea fermelor de păsări în unităţile socialiste, prin folosirea zonei bălţilor, a Deltei Dunării şi a apelor interioare pentru creşterea raţelor şi gîştelor, se poate lesne ajunge pînă în 1965 la o producţie de circa 120.000 tone carne de pasăre. Considerăm că este foarte folositor pentru toate gospodăriile colective să urmeze exemplul gospodăriei colective din Lenauheim, regiunea Banat. Această gospodărie primeşte în primele luni ale fiecărui an un număr important de pui de o zi de la incubatoarele statului, pe care-i îngraşă şi-i valorifică foarte avantajos ; este de remarcat că, pe lîngă aceasta, gospodăria are 4.000 de păsări ca matcă.

Gospodăriile de stat şi gospodăriile colective trebuie sprijinite să-şi creeze fiecare o matcă de păsări (găini, curci, raţe sau gîşte), să crească 500—600 de păsări la 100 hectare.

Creşterea păsărilor în ferme mari, bine organizate, unde se folosesc nutreţuri combinate, este mai economică cu 40—50 la sută. Gospodăriile de stat vor trebui să construiască combinate mari de păsări cu producţii anuale de 18 milioane ouă şi 1.200 tone carne de pui. O asemenea orientare va face ca unităţile din zonele de cîmpie să asigure cu eforturi mici cantităţi însemnate de carne de pui şi ouă.

Pentru realizarea sarcinilor privind îmbunătăţirea şeptelului şi ridicarea productivităţii animalelor, un rol deosebit de important îl are **organizarea selecţiei şi a însămînţărilor artificiale la animale.** În anul 1960 s-au însămînţat artificial 380.000 vaci şi peste 2 milioane oi. În legătură cu aceasta, trebuie să arătăm că Ministerul Agriculturii a procedat birocratic retrăgînd taurii din staţiunile de montă naturală înainte ca centrele de însămînţări artificiale să fie bine organizate şi dotate, ceea ce a adus serioase pagube. Extinderea însămînţărilor artificiale trebuie să se facă treptat, numai pe măsura pregătirii cadrelor necesare şi a dotării centrelor de însămînţări cu aparatură bună.

Pentru apărarea sănătăţii animalelor şi a păsărilor va trebui să se ia cu mai multă perseverenţă măsurile de prevenire a bolilor, de îngrijire a animalelor şi de igienă.

Baza furajeră

Dezvoltarea creşterii animalelor şi mărirea productivităţii lor depinde în măsură hotărîtoare de asigurarea unei baze furajere corespunzătoare cantitativ şi calitativ.

În afară de cereale, şi în primul rînd de porumb — boabe şi siloz — trebuie larg folosite şi alte furaje de valoare ca iarba şi fînurile, leguminoasele, reziduurile industriale şi sărurile minerale, care se produc în cantităţi suficiente în ţara noastră şi pot asigura hrănirea îndestulătoare şi completă a şeptelului.

Conducerile gospodăriilor de stat şi ale gospodăriilor colective trebuie îndrumate şi sprijinite să ia măsuri pentru asigurarea furajelor în cantităţi corespunzătoare numărului sporit de animale prin repartizarea suprafeţelor necesare ; în acelaşi timp, să se recolteze, să se transporte, să se păstreze şi să se gospodărească cu chibzuinţă furajele.

Cultura porumbului de siloz s-a dezvoltat an de an, gospodăriile de stat şi colective asigurînd pentru hrana animalelor cantităţi tot mai mari de nutreţ însilozat. În anul 1960, în gospodăriile colective s-a realizat o cantitate de 3 ori mai mare de siloz decît în anul 1959, iar în gospodăriile de stat, în aceeaşi perioadă, cantitatea de siloz s-a dublat.

Gospodăriile cu efective mari de animale practică cu rezultate foarte bune cultura dublă a porumbului şi a altor culturi furajere pe suprafeţele de pe care s-au recoltat secara, orzul, rapiţa etc., ceea ce aduce sporuri considerabile de furaje.

Trebuie extinsă experienţa unităţilor socialiste care au cultivat porumb siloz în amestec cu leguminoase, cu soia, mazăre ş.a. pentru a-i spori conţinutul în proteină ; porumbul boabe şi porumbul însilozat, împreună cu leguminoasele folosite în hrana animalelor, asigură sporirea simţitoare a producţiei animale. Este totodată necesar să extindem suprafeţele şi să sporim randamentul la hectar la culturile de lucernă, trifoi şi alte leguminoase.

În zonele favorabile culturii cartofilor şi a sfeclei de zahăr trebuie folosită metoda de hrănire a animalelor cu aceste furaje ieftine care dau randamente mari.

La acoperirea necesarului de furaje e necesar să fie folosite toate reziduurile industriale ca borhotul, melasa, tărîţele, drojdiile furajere, ureea.

Considerăm că a sosit timpul să organizăm pe scară mult mai largă producerea de furaje combinate

(Continuare în pag. 3-a)

RAPORTUL TOVARĂȘULUI GHEORGHE GHEORGHIU-DEJ

(Urmare din pag. 2-a)

care, potrivit experienței unor țări prietene, precum și a unor gospodării de stat de la noi, duc la sporirea producției și la scăderea prețului de cost. După calculele Ministerului Agriculturii s-ar justifica pe deplin construirea unor fabrici de nutrețuri combinate cu instalații simple de diferite mărimi, în gospodăriile de stat și în unele gospodării colective mai puternic dezvoltate. În anumite zone să se organizeze unități mari dotate cu instalații pentru prelucrarea de furaje combinate, de o anumită compoziție, sau pentru anumite categorii de animale, care să deservească mai multe gospodării.

Este necesar ca Ministerul Agriculturii, Ministerul Metalurgiei și Construcțiilor de Mașini și Comitetul de Stat al Planificării să elaboreze un program de construire a fabricilor de nutrețuri combinate.

Una din cele mai importante resurse de producere a nutrețurilor, încă nerațional folosită, o constituie cele peste 4 milioane hectare pășuni și fînețe naturale. Se știe că pășunile și fînețele produc cel mai bun și mai ieftin nutreț, iar vacile hrănite pe pășune produc laptele la un preț de cost scăzut. Dublînd sau triplînd producția acestor pășuni și fînețe, pe lîngă obținerea unor producții mai mari de lapte, carne și alte produse, se va realiza și o scădere simțitoare a prețului de cost.

În luncile și cîmpiile țării noastre există o suprafață de aproape 1.300.000 hectare pășuni și fînețe pe care, dacă se aplică lucrări de îmbunătățire, curățire, grăpare și îngrășare, producția de iarbă poate spori de 3—4 ori. De asemenea, prin desțelenire și cultivarea cu plante de nutreț după sistemul conveierului verde, se pot obține producții de 5—8 ori mai mari decît cele care se realizează în prezent.

O bună parte din suprafețele cu pășuni și fînețe se găsesc în zona de deal și în poieni și goluri din zona muntoasă. Pe aceste suprafețe se poate obține o producție mult sporită de furaje, de 10.000—13.000 kg. iarbă verde la hectar, prin lucrări de reinsămînțare cu ierburi perene îmbinate cu lucrări de combatere a eroziunii, curățire și îngrășare. Cu acest spor de producție s-ar putea hrăni peste 1 milion tineret taurin sau peste 5 milioane oi, de la care s-ar putea obține 12.000—14.000 tone lînă sau peste 65.000 tone carne în greutate vie.

Pășunile comunale realizează anual venituri de circa 275 milioane lei. Din păcate însă, aceste sume importante nu sînt folosite în mod chibzuit pentru îmbunătățirea pășunilor. Trebuie examinată posibilitatea ca gospodăriile colective care preiau pășunile pe o perioadă mai lungă să fie scutite de plata taxelor, stabilindu-se în același timp obligațiile colectiviștilor în ce privește efectuarea unor lucrări pentru întreținerea și îmbunătățirea lor.

Trebuie răspîndită practica unor gospodării colective și de stat din regiunea Banat și din alte regiuni care, începînd din luna mai și pînă toamna tîrziu, organizează cirezi de vite la pășunile de munte cu rezultate foarte bune și deosebit de economice.

Ministerul Agriculturii și sfaturile populare au datoria să ia de îndată măsuri pentru producerea semințelor necesare de ierburi și pentru folosirea tuturor resurselor de îngrășăminte organice și minerale, necesare valorificării în cel mai scurt timp a întregii suprafețe de pășuni și fînețe.

Construcții gospodărești în agricultură

Infăptuirea sarcinilor privind dezvoltarea multilaterală a producției agricole necesită executarea unui important volum de construcții gospodărești — grajduri, maternități și îngrășătorii de porci, saivane, magazii, pătule ș.a.

În perioada planului de șase ani, în gospodăriile de stat vor trebui construite adăposturi pentru 490.000 taurine, 900.000 porcine, 630.000 oi, magazii și pătule pentru 52.000 vagoane cereale și diferite alte construcții speciale. În gospodăriile colective se prevede executarea de adăposturi pentru 2.050.000 taurine, 3.170.000 porcine, 5.100.000 oi, magazii și pătule pentru 380.000 vagoane produse vegetale. Pentru ca aceste construcții să fie realizate la timp sînt necesare măsuri care să înlăture neajunsurile ivite pînă acum în acest domeniu — amplasarea necorespunzătoare, risipa de teren din cauza măririi exagerate a distanțelor dintre construcții, utilizarea unor tipuri de construcții costisitoare, neasigurarea alimentării cu apă.

Noile construcții ce se ridică îndeosebi în gospodăriile agricole de stat trebuie astfel proiectate și executate încît să permită introducerea unor procese avansate de producție, mecanizarea muncilor grele.

La proiectarea și amplasarea construcțiilor în gospodăriile agricole colective trebuie să se aibă în vedere procesul de dezvoltare în perspectivă a acestora, de unificare a gospodăriilor mai mici în gospodării mari.

Sarcina comitetelor executive ale sfaturilor populare regionale și raionale este de a ajuta gospodăriile colective să amplaseze judicios construcțiile, să adopte cele mai economice tipuri de grajduri, magazii etc., utilizînd la maximum sursele locale de materiale.

Comitetele regionale și raionale de partid trebuie să analizeze periodic mersul lucrărilor de construcție, să vegheze la întocmirea și aprobarea operativă a documentațiilor pentru construcții, să îndrume pe colectiviști în folosirea tuturor resurselor locale de materiale, pentru a ridica mai multe construcții, bune și ieftine.

Dezvoltarea viticulturii și pomiculturii

Tovarăși,

Sarcini importante stau în fața noastră în domeniul **viticulturii** și **pomiculturii. În 1965** suprafața totală cu vii și livezi va trebui să ajungă la cîte 300.000 hectare față de 296.000 hectare vii și respectiv 219.300 hectare livezi existente în prezent.

În țara noastră, cu forme de relief variate, cu dealuri însorite, pomii fructiferi și vița de vie constituie din totdeauna o mare avuție.

Din suprafața actuală de vie numai 113.800 hectare sînt plantate cu vie nobilă altoită și indigenă. Restul de 182.200 hectare sînt ocupate cu hibrizi producători direcți.

Directivele Congresului al III-lea al partidului prevăd ca cea mai mare parte din suprafața viticolă să fie cultivată cu vie bună, altoită și indigenă, de la care se obțin struguri de calitate superioară. La executarea plantărilor trebuie să se țină seama că, pe măsură ce se înființează și intră pe rod noi plantații, este necesar să fie defrișate viile hibride și în primul rînd cele de șes, care ocupă importante suprafețe de teren arabil : în regiunea București — 38.000 hectare, în regiunea Galați — 29.000 hectare, în Oltenia — 26.000 hectare etc.

O parte a țărănimii s-a obișnuit cu această viță hibridă. Dar producția de struguri obținută de la via hibridă nici nu se poate compara cu cea de viță altoită sau indigenă. Recolta de la viile hibride este mai mică, strugurii sînt de calitate proastă, vinul de asemenea. Cîștigul net pe un hectar cu hibrizi este cu mult mai mic decît de pe o suprafață egală cu viță altoită.

În ultimii ani, în zonele viticole și îndeosebi în gospodăriile agricole socialiste, raportul a început să se îmbunătățească în favoarea viței nobile. Din datele existente rezultă însă că ritmul plantărilor de viță nobilă din soiuri bune este încă nesatisfăcător. Pentru îmbunătățirea situației se impun eforturi serioase și măsuri concrete în vederea înlocuirii viei hibride și completării golurilor în centrele viticole, înlocuirii treptate a viei bătrîne care nu mai dă randament și care acum se întinde pe mai bine de 30.000 hectare.

În dezvoltarea viticulturii o atenție deosebită trebuie acordată schimbării raportului actual între strugurii pentru masă și cei pentru vin. **Este necesar ca cel puțin 50 la sută din plantările anuale să le reprezinte strugurii de masă.** Calculele arată că un hectar cu vie din soiurile de masă dă un venit net cu mult mai mare decît se realizează de la strugurii transformați în vin.

În condițiile țării noastre, rezultatele cele mai bune la strugurii de masă se pot obține prin extinderea plantațiilor în podgoriile și centrele viticole mai importante. Trebuie cultivate cele mai bune soiuri de struguri de masă apreciate în țară și peste hotare, rezistente la transport și care se păstrează bine.

În vederea acoperirii necesarului de fructe pentru consum intern și pentru export, o mare dezvoltare va lua în anii următori pomicultura. Noile plantații ce se execută vor trebui să asigure îmbunătățirea raportului actual necorespunzător între specii și soiuri, în favoarea soiurilor celor mai valoroase. În acest scop, trebuie să se planteze cel puțin 80.000 hectare pentru a ajunge pînă în 1965 la 300.000 hectare cu livezi. Trebuie să se înființeze livezi masive de măr, păr, cireș, vișin, cais, piersic și nuc, care dau producții mari la hectar, de calitate superioară și la un preț de cost redus.

Astfel, față de 1961, în 1965 proporția mărului și părului trebuie să crească pînă la circa 32 la sută din totalul pomilor ; proporția vișinului, cireșului, caisului și piersicului — pînă la circa 17 la sută ; proporția prunului urmează să scadă de la 60 la sută la 43 la sută. Prunul din soiurile inferioare trebuie înlocuit treptat cu prunul producător de fructe de calitate superioară, pentru consum.

În dezvoltarea viticulturii și pomiculturii, problema amplasării noilor plantații are o importanță deosebită. Cel mai rațional este plantarea viilor și pomilor în centrele mari, unde există o tradiție și o experiență îndelungate, unde producătorii sînt formați ca buni pomicultori și viticultori, iar condițiile sînt cele mai prielnice pentru obținerea de producții mari de fructe și struguri de calitate superioară.

Este necesar să ducem o luptă hotărîtă împotriva tendinței dăunătoare economiei naționale de a se planta vii și livezi pe terenuri bune pentru cultura griului, porumbului, sfeclei de zahăr, florii-soarelui și altor plante prășitoare. Din păcate, deși s-a atras atenția asupra acestui lucru, în mai toate regiunile sînt descoperite cazuri de ocupare a suprafețelor arabile cu vii și livezi. De multe ori organele de partid și de stat, fie că au încurajat extinderea viilor pe terenuri arabile, fie că s-au mărginit să constate acest lucru fără să ia măsuri pentru a-l împiedica.

Trebuie generalizată experiența bună a gospodăriilor agricole de stat și colective din comunele Ștefănești, Valea Rea, Malul cu Flori din regiunea Argeș, Valea Călugărească, regiunea Ploiești, Murfatlar, regiunea Dobrogea, care au amenajat prin terasări importante suprafețe erodate și le-au plantat cu vii și pomi.

Ministerul Agriculturii trebuie să organizeze producția de material săditor, să stabilească soiurile cele mai potrivite de fructe și struguri, astfel ca sarcinile ce revin fiecărei regiuni să fie îndeplinite în cele mai bune condiții. La înființarea noilor plantații de pomi și vii trebuie avute în vedere sistematizarea și organizarea teritoriului, cît și asigurarea posibilităților de efectuare mecanizată a lucrărilor grele, ca întreținerea solului și combaterea bolilor și dăunătorilor.

O dată cu extinderea noilor plantații se impune luarea de măsuri pentru aplicarea complexului de lucrări agrotehnice în vederea obținerii unor recolte sporite care să asigure ca producția de fructe să ajungă pînă în 1965 la cel puțin 1.700.000 tone, iar cea de struguri — la 1.400.000 tone.

Pentru valorificarea superioară a strugurilor de vin, în ultimii ani s-au construit la Tohani, Focșani, Valea Călugărească mari combinate vinicole înzestrate cu utilaj modern. În aceste combinate se aplică o tehnologie modernă, obținîndu-se vinuri în condiționare optimă. S-au construit de asemenea un număr însemnat de crame și depozite. Ținînd însă seama de creșterea suprafețelor cu vii, a producției de struguri, precum și de faptul că pentru a asigura o aprovizionare continuă, indiferent de producția unui an, este nevoie de importante rezerve de vin, se impune necesitatea de a mări spațiul de vinificare și de depozitare a vinului. Capacitatea depozitelor urmează să crească de la 23.000 vagoane în prezent, la circa 50.000 vagoane în 1965. Aceste construcții trebuie amplasate în centrele viticole, aproape de căile de comunicație, în vederea reducerii cheltuielilor de transport.

Pentru valorificarea fructelor care nu se desfac în stare proaspătă, va trebui să se asigure capacitățile necesare de prelucrare corespunzătoare cu producția sporită a acestora.

Apicultura și sericicultura

O ramură de producție ce urmează să fie mult încurajată și dezvoltată în toate gospodăriile de stat și colective, precum și în gospodăriile personale este **apicultura**. Astăzi avem în țară circa 650.000 stupi, cu o producție de 4.500 tone miere, din care se exportă mai bine de 1.600 tone. În următorii 3-4 ani, numărul de stupi va trebui să crească la minimum 1.100.000 ; aceasta va însemna un plus de 8.000 tone miere, în afară de cantitatea mare de ceară.

Unele gospodării colective și de stat realizează anual, datorită creșterii albinelor, mari venituri bănești fără multe eforturi. De pildă, gospodăria colectivă din comuna Ștefan cel Mare, raionul Fetești, a realizat în 1960, de la 145 stupi de albine, un venit de peste 500 lei pe fiecare stup. Gospodăriile din comunele Tomnatec și Halînga realizează an de an o cantitate de 20 kg. miere în medie pe fiecare stup. Gospodăria de stat Piscul Sadovei a recoltat de la 2.500 stupi peste trei vagoane de miere.

Ministerul Agriculturii, sfaturile populare și asociația crescătorilor de albine trebuie să popularizeze mai larg experiența gospodăriilor fruntașe în creșterea albinelor, să îndrume gospodăriile colective și de stat să-și organizeze stupine și să le sprijine în pregătirea celor mai bune cadre, în procurarea de stupi și a unor utilaje necesare.

Merită de asemenea să îndreptăm atenția gospodăriilor colective spre creșterea **viermilor de mătase**. Cită însemnătate economică are această ocupație ne-o arată rezultatele obținute de către trei gospodării colective din comuna Dăbuleni — Oltenia, care au încasat anul trecut cîte 300.000 lei fiecare din valorificarea gogoșilor de mătase.

Anul trecut s-au produs aproape 1.200 tone gogoși din 1040 kg. sămînță. Incurajînd răspîndirea acestei îndeletniciri în gospodăriile colective, în 1965 se poate ajunge la o producție de cel puțin 2.500 tone gogoși de mătase.

Cu cîteva sute de grame de sămînță, prin munca a 4—5 femei timp de 30—40 zile, se poate ajunge la o producție de cel puțin 1.000 kg. gogoși, echivalentă cu aproape 20.000 lei.

Ministerului Agriculturii îi revine sarcina să asigure producerea unei cantități mai mari de sămînță și de calitate superioară, iar sfaturilor populare — să organizeze plantarea de duzi prin curți, pe terenuri de coastă, pe marginea șoselelor.

Ministerul Invățămîntului și Culturii să se preocupe ca în fiecare școală să se organizeze stupine, precum și creșterea viermilor de mătase și plantarea de duzi de către elevi.

Mecanizarea agriculturii

Directivele Congresului prevăd ca în 1965 să ajungem la circa 100.000 tractoare, peste 70.000 semănători, peste 43.000 combine de cereale păioase, peste 8.000 combine de porumb. Lucrările necesare culturii grîului vor fi mecanizate în proporție de 80—90 la sută, la porumb lucrările de arat și semănat — în proporție de 90 la sută, lucrările de întreținere — în proporție de 40 la sută, iar cele de recoltat — în proporție de 35 la sută ; totodată vor fi mecanizate pe scară largă lucrările necesare celorlalte culturi de cîmp ; se va extinde folosirea tractoarelor și mașinilor în legumicultură, pomicultură, viticultură și creșterea animalelor.

Industria noastră a ajuns la un stadiu cînd este în stare să asigure dotarea agriculturii cu tractoare, pluguri, cultivatoare, semănători, combine, mereu mai perfecționate.

La sfîrșitul acestui an agricultura va dispune de 52.000 tractoare fizice, 48.500 semănători mecanice, aproape 23.200 combine de cereale păioase.

Așa cum am arătat, sînt create condițiile ca sarcinile privind mecanizarea principalelor lucrări la cultura grîului și a porumbului, stabilite de Congres, să fie realizate înainte de termen.

An de an, stațiunile de mașini și tractoare au obținut rezultate tot mai bune atît în privința volumului lucrărilor executate, cît și a calității lor. În anul 1960, față de anul anterior, stațiunile de mașini și tractoare au executat un volum total mai mare de lucrări cu 47 la sută, iar în medie pe un tractor — cu 23 la sută, prețul de cost al unui hectar de arătură normală reducîndu-se cu 23 la sută.

În munca stațiunilor de mașini și tractoare mai există încă deficiențe spre a căror lichidare trebuie să se îndrepte eforturile organizațiilor de partid, ale Ministerului Agriculturii și sfaturilor populare. Sînt frecvente cazurile cînd unele stațiuni de mașini și tractoare, în tendința de a realiza cît mai mulți hantri, execută arături și însămînțări de proastă calitate, lasă porțiuni goale nelucrate la capătul terenului, aducînd pagube gospodăriilor agricole colective și statului.

Plenara Comitetului Central al partidului din 31 octombrie — 1 noiembrie 1960 a indicat ca sistemul de salarizare al mecanizatorilor să fie îmbunătățit în vederea cointeresării lor materiale în rezultatele obținute în creșterea producției pe terenurile pe care le deservesc. Au trecut opt luni, dar această problemă continuă să fie nerezolvată. Ministerul Agriculturii și Comitetul de Stat pentru Muncă și Salarii trebuie să prezinte în cel mai scurt timp propuneri cu privire la îmbunătățirea sistemului de salarizare a mecanizatorilor din stațiunile de mașini și tractoare în funcție de cantitatea, calitatea lucrărilor efectuate și de producția obținută pe terenurile lucrate.

Pentru mai buna deservire a gospodăriilor agricole colective, începînd cu acest an se vor construi noi stațiuni de mașini și tractoare și secții pe lingă cele existente.

În atenția conducerilor stațiunilor de mașini și tractoare trebuie să stea problema permanentizării brigăzilor la gospodăriile agricole colective ca un mijloc important de îmbunătățire a calității lucrărilor.

Ministerul Agriculturii, conducerile gospodăriilor agricole de stat și ale stațiunilor de mașini și tractoare să urmărească cu perseverență folosirea cu maximum de randament a mașinilor, îngrijirea și exploatarea lor rațională.

Realizarea sarcinilor privind mecanizarea complexă a lucrărilor agricole impune ca Ministerul Agriculturii și Ministerul Metalurgiei și Construcțiilor de Mașini să asigure dotarea agriculturii cu întregul complex de mașini pentru mecanizarea lucrărilor de strîngere a păioaselor, porumbului, fînului ; să definitiveze sistema de mașini pentru lucrările din legumicultură, pomicultură, viticultură și să doteze gospodăriile agricole de stat și S.M.T. cu tractoare de mică putere (28—30 C.P.) destinate lucrărilor în aceste ramuri. În vederea mecanizării lucrărilor în fermele zootehnice, să producă instalații pentru alimentări cu apă, aparate de muls mecanic, de tuns mecanic al oilor, instalații și mașini pentru prelucrarea furajelor. Să se producă cantități însemnate de instalații pentru irigare, mașini pentru executarea și întreținerea canalelor de irigații și de desecare. Fiecare mașină care se construiește să aibă un randament ridicat, greutate redusă, viteză mare de lucru, rezistență la eforturi în condiții grele de muncă și alte însușiri tehnico-economice cerute de nevoile producției agricole.

Congresul al III-lea a trasat ca sarcină extinderea consumului de energie electrică în procesele de producție agricolă și dezvoltarea consumului în satele electrificate pentru nevoile casnice și social-culturale. In anii 1960—1965 este prevăzut să se electrifice peste 4.000 de sate. La începutul acestui an erau electrificate un număr de 3.370 sate, adică 22 la sută din totalul acestora. Toate stațiunile de mașini și tractoare, mai mult de 95 la sută din gospodăriile agricole de stat și peste 30 la sută din gospodăriile colective sînt electrificate prin racorduri sau grupuri electrogene locale. Cu toate acestea, consumul de energie electrică în producția agricolă este foarte scăzut, reprezentînd numai 1,2 la sută din consumul total de energie electrică al țării. Din totalul consumului rural, pentru nevoile de producție se folosește abia o treime.

Este greșită concepția acelora care prin electrificare rurală înțeleg numai luminatul electric, scăpînd din vedere ceea ce este mai important : **folosirea energiei electrice în producția agricolă pentru ușurarea muncii, creșterea productivității muncii, reducerea prețului de cost.**

Pomparea apei pentru irigații, cu instalații acționate electric, reduce cu mai mult de 60 la sută cheltuielile de pompare față de instalațiile care folosesc motopompe. Totuși, pînă în prezent, numai 3 la sută din întreaga suprafață amenajată pentru irigații este deservită de pompe acționate electric. Din această cauză, în 1960, numai în gospodăriile agricole de stat au fost blocate pentru irigare peste 500 tractoare.

Nu sînt încă folosite marile avantaje economice ale energiei electrice într-o serie de procese cum ar fi : alimentarea cu apă, prepararea furajelor ș.a.

Executarea din fondurile statului a peste 8.700 km rețele electrice de 6—15 kV. și de 35 kV., sporirea puterii instalate în stațiile de transformare corespunzătoare pînă la aproximativ 2 milioane KVA, vor extinde și electrificarea rurală, precum și folosirea energiei electrice în producția agricolă.

Trebuie reduse costurile specifice de investiții pentru rețelele electrice, de distribuție, branșamente și instalații interioare, prin îmbunătățirea prescripțiunilor și normativelor privind proiectarea și execuția construcțiilor electrice din mediul rural.

Ministerul Minelor și Energiei Electrice și Ministerul Agriculturii au obligația să urmărească cu perseverență realizarea sarcinilor trasate de Congresul al III-lea al partidului cu privire la electrificarea rurală.

Sarcinile cercetării științifice în agricultură

Sarcinile mari și complexe care stau în fața noastră în domeniul sporirii producției vegetale și animale impun ridicarea la un nivel mai înalt a cercetării științifice.

In ultimii ani, oamenii de știință din agricultură și-au legat mai strîns activitatea lor de problemele practice ale producției și au obținut însemnate realizări, care contribuie la sporirea producției agricole vegetale și animale. Cu toate acestea, există încă o serioasă rămînere în urmă a cercetării științifice în probleme importante ale producției agricole ca, de exemplu, crearea soiurilor de plante cu productivitate ridicată, îmbunătățirea raselor de animale ș.a.

Recentele măsuri de îmbunătățire organizatorică a sistemului de cercetări în agricultură, prin înființarea Institutului central pentru coordonarea cercetărilor agricole, creează condiții mai bune de activitate oamenilor de știință. **Institutele de cercetare, stațiunile experimentale, cercetătorii acestora au datoria să-și îndrepte eforturile spre soluționarea problemelor puse de practica agricolă, cum sînt : extinderea și aprofundarea cercetărilor în domeniul ameliorării plantelor și producerii de sămînță de soi, elaborarea sistemelor de măsuri agrotehnice pentru principalele zone pedoclimatice, stabilirea agrotehnicii culturilor de cîmp irigate, îmbunătățirea raselor de animale și crearea de noi rase de înaltă productivitate.**

O sarcină de cea mai mare răspundere a cercetătorilor științifici, a proiectanților și constructorilor de mașini agricole este aceea de a perfecționa continuu tipurile actuale de mașini și de a realiza altele noi la nivelul tehnicii mondiale.

Este necesar să se definitiveze planul unic de perspectivă al cercetărilor științifice în agricultură, pe baza căruia se va organiza o activitate sistematică, înlăturîndu-se paralelismul inutil și dispersarea mare în munca de cercetare.

Ministerul Agriculturii trebuie să acorde mai multă atenție înzestrării institutelor de cercetări și stațiunilor experimentale cu utilaj și aparatură, pentru a le crea condiții mai bune de activitate. In atenția ministerului trebuie să stea în permanență introducerea și generalizarea în practica agricolă a rezultatelor cercetărilor științifice, îmbunătățirea și intensificarea muncii de răspîndire a cunoștințelor agrozootehnice în rîndurile oamenilor muncii din agricultură.

Cadre bine pregătite pentru toate ramurile agriculturii

Tovarăși,

Una din condițiile de bază ale dezvoltării agriculturii socialiste este asigurarea ei cu cadre bine pregătite din punct de vedere teoretic și practic, capabile să aplice în producție cuceririle științei și experiența înaintată, să organizeze și să conducă cu pricepere marile gospodării socialiste.

În anii puterii populare au fost pregătite numeroase cadre pentru toate ramurile agriculturii. În timp ce în 1938, în Romînia existau numai 1897 de agronomi și medici veterinari, astăzi numărul specialiștilor cu studii superioare este de 16.400, din care : 7.900 ingineri agronomi, 1.090 ingineri horticultori, 1.100 ingineri mecanizatori, 4.200 ingineri zootehnicieni și medici veterinari. Avem 17.900 cadre cu pregătire medie, tehnicieni agronomi, mecanizatori, zootehnicieni și tehnicieni veterinari. De asemenea, s-a format un număr de 53.000 de tractoriști-mecanizatori și 24.500 cadre de conducere pentru gospodăriile agricole colective.

Dezvoltarea agriculturii în anii viitori cere să se asigure pregătirea unui număr tot mai mare de cadre cu studii superioare și medii, să crească continuu nivelul de cunoștințe al lucrătorilor din agricultură, al țăranilor colectiviști. **Va trebui să pregătim 12.000—13.000 cadre cu studii superioare, ingineri agronomi, ingineri zootehnicieni și medici veterinari, 35.000—40.000 cadre cu studii medii și peste 60.000 tractoriști-mecanizatori.**

La încheierea procesului de colectivizare, într-un prim stadiu, fiecare gospodărie colectivă trebuie să aibă cel puțin cîte un inginer agronom, fiecare inginer zootehnician și medic veterinar să deservească 2—3 gospodării colective. Pe măsura creșterii numărului absolvenților învățămîntului superior, fiecărei gospodării colective ; se va asigura un număr mai mare de specialiști.

Ministerului Agriculturii, Ministerului Învățămîntului și Culturii și Comitetului de Stat al Planificării le revine sarcina de a întocmi în timpul cel mai scurt planul de pregătire a cadrelor cu studii superioare pentru acoperirea nevoilor agriculturii în următorii ani.

Ministerul Agriculturii, sfaturile populare, organizațiile de partid nu au acordat atenția cuvenită creării condițiilor corespunzătoare pentru specialiștii care lucrează în unitățile agricole de producție, ceea ce contribuie ca unii să nu se ducă să lucreze în agricultură în specialitatea pentru care s-au pregătit.

Salarizarea specialiștilor din agricultură care lucrează în gospodării colective va fi făcută de stat. **Este o datorie de frunte a gospodăriilor colective de a crea agronomilor și celorlalte cadre de specialiști ce le sînt repartizate condiții cît mai bune de locuit, de a amenaja case-laborator pentru efectuarea unor cercetări științifice experimentale, de a asigura cointeresarea materială a specialiștilor în sporirea neîncetată a producției agricole.**

Ministerul Agriculturii, împreună cu instituțiile interesate, trebuie să ia măsuri pentru a îndrepta spre gospodăriile colective și spre gospodăriile de stat inginerii agronomi, zootehnicienii și alți specialiști care lucrează în diferite unități neagricole.

Dezvoltarea diferitelor ramuri ale agriculturii necesită numeroase cadre cu studii medii : tehnicieni agronomi, zootehnicieni, mecanizatori, veterinari, pomicultori, topografi și tehnicieni specialiști în îmbunătățiri funciare. Pentru aceasta trebuie îmbunătățite rețeaua, profilul și programul școlilor care pregătesc tehnicieni agricoli.

Una din sarcinile cele mai urgente este pregătirea a 60.000 de mecanizatori. Ministerul Agriculturii, Ministerul Metalurgiei și Construcțiilor de Mașini și Comitetul de Stat al Planificării să elaboreze propuneri pentru acoperirea necesităților de tractoriști mecanizatori, potrivit stadiului de mecanizare la care va ajunge agricultura în anii următori. Este necesar ca tractoriștii mecanizatori să aibă nu numai cunoștințe privitoare la exploatarea și întreținerea tehnicii pe care o mînuiesc, ci și un minimum de cunoștințe agrotehnice.

Pînă în anul 1965 va trebui să pregătim prin cursuri de scurtă durată (3—12 luni) numărul necesar de cadre de conducere pentru gospodării colective (președinți, brigadieri, socotitori). Această sarcină trebuie să stea în atenția permanentă a organelor regionale și raionale de partid și a Ministerului Agriculturii.

O însemnătate deosebită are ridicarea nivelului de cunoștințe al colectiviștilor prin organizarea în timpul iernii a cursurilor agrotehnice cu o durată de 3 ani, la care vor preda inginerii agronomi și zootehnicieni din gospodăriile colective. În aceste cursuri să fie cuprinsă masa țăranilor colectiviști cărora să li se predea cunoștințele agrozootehnice cerute de dezvoltarea multilaterală a gospodăriei colective.

Principalele sarcini

Tovarăși,

In concluzie, principalele sarcini care ne stau în față în domeniul agriculturii sînt următoarele :

1. Intensificarea muncii politico-organizatorice în vederea încheierii procesului de colectivizare a agriculturii pînă în 1965 ;

— treptata unire a gospodăriilor colective mici în gospodării mai mari cu o suprafață în jurul a 2.000 ha., diferențiat pe zone naturale ; în zonele de șes unde se cultivă în principal cereale, 1.500—2.500 ha., în zonele de deal 1.000—1.500 ha., iar la gospodăriile colective cu caracter dominant pomi-viticol și legumicol, 500—1.000 ha ;

— consolidarea economică a gospodăriilor colective pe calea dezvoltării intensive și multilaterale a producției agricole și creșterea continuă a avutului obștesc.

2. Sporirea considerabilă a producției de cereale, mai ales de grîu și porumb, astfel ca pînă în 1965 să producem anual, în condiții climatice normale, 14—16 milioane tone cereale, din care 5—5,4 milioane tone grîu și 8—9 milioane tone porumb boabe ;

— mecanizarea completă a semănatului începînd cu anul 1962 la grîu și din 1963 la porumb, precum și extinderea mecanizării la prășitul porumbului și al altor culturi ;

— începînd cu recolta anului 1963 la grîu și cu recolta anului 1964 la porumb, întreaga suprafață cultivată cu grîu și porumb să fie însămînțată cu semințe de înaltă productivitate.

3. Creșterea efectivului de animale pînă în 1965 la 5,8 milioane bovine din care 2,9 milioane vaci, la 7,5 milioane porcine, la 13 milioane ovine din care 8,5 milioane cu lînă fină și semifină ;

— pînă în 1963 gospodăriile de stat și colective să ajungă la un efectiv de aproximativ 1.000.000 batali de la care să se obțină anual 5.000—6.000 tone lînă fină și semifină ;

— pînă în 1965 sporirea producției de lapte la 50 milioane hectolitri, de carne la 1,7—1,8 milioane tone, de lînă la 37.000 tone ;

— sporirea numărului de animale matcă prin păstrarea și creșterea tineretului provenit, în primul rînd, din prăsilă proprie ; în 1965 numărul de vaci va fi de cel puțin 300.000 în gospodăriile agricole de stat și 1.100.000 în gospodăriile colective ; numărul de scroafe să crească în gospodăriile de stat la 100.000 pînă la sfîrșitul acestui an și la 150.000 pînă în 1965, iar în gospodăriile colective la 200.000 pînă la sfîrșitul acestui an și să ajungă la 700.000 în 1965 ;

— dezvoltarea și îmbunătățirea sistematică a raselor de animale existente ;

— în elaborarea planului de producție de carne, precum și în defalcarea lui pe regiuni și unități, Comitetul de Stat al Planificării, Ministerul Agriculturii și Ministerul Industriei Alimentare să stabilească numărul de animale ce urmează a fi sacrificate, ținînd seama de situația efectivului existent, de asigurarea îndeplinirii sarcinilor de creștere a șeptelului pentru anul următor și a animalelor pentru matcă ;

— interzicerea trecerii scrofițelor la îngrășare înainte de a se asigura matca în toate gospodăriile de stat și colective, corespunzător sarcinilor de creștere a porcinelor în anul respectiv ;

— organizarea și dezvoltarea de către gospodăriile de stat și colective din zona de aprovizionare a orașelor și centrelor muncitorești a unor puternice ferme pentru producția de lapte ;

— creșterea a cel puțin 500—600 păsări la suta de ha. în gospodăriile de stat și colective; construirea unor combinate mari de păsări și ouă în apropierea principalelor orașe din țară ;

— asigurarea unei puternice baze de furaje variate pentru hrănirea rațională și abundentă a animalelor și dezvoltarea producției de furaje combinate.

4. Extinderea viței de vie pînă în 1965 la 300.000 ha. și a pomilor pînă la 300.000 ha. pe terenuri impropriI culturii cerealelor ;

— vița pentru struguri de masă să reprezinte cel puțin 50 la sută din plantările anuale de vii ;

— îmbunătățirea raportului între speciile și soiurile de pomi fructiferi ajungîndu-se ca în 1965 din totalul pomilor proporția mărului și părului să fie de cca. 32 la sută, a vișinului, caisului, cireșului și piersicului cca. 17 la sută.

5. Fertilizarea solului și sporirea suprafeței arabile prin :

— folosirea largă a îngrășămintelor organice în toate gospodăriile de stat și colective ;

— dezvoltarea producției de îngrășăminte chimice, astfel încît să se livreze agriculturii în 1965 o cantitate de 500.000 tone substanță activă ;

— producerea și folosirea în cantități tot mai mari a insectofungicidelor și ierbicidelor care s-au dovedit a fi eficace ;

— combaterea eroziunii solului prin terasări, prin executarea lucrărilor pe curbe de nivel și prin cultivarea plantelor care stăvilesc și previn eroziunea ;

— folosirea în anii următori a amendamentelor calcaroase pe o suprafață de 400.000—500.000 ha. terenuri podzolice anual ;

— lărgirea suprafeței arabile a țării la 10.200.000 ha. în 1965 prin îndiguiri și desecări, prin defrișarea mărăcinișurilor, a pîlcurilor de arborete și a viilor hibride de pe terenurile de șes și prin punerea în cultură a terenurilor sărăturate ;

— folosirea rațională a fondului funciar.

6. Irigarea, într-o primă etapă, a 1.000.000 ha. teren în Cîmpia Dunării pe care se va cultiva mai ales porumbul ;

— folosirea tuturor posibilităților existente pentru extinderea irigațiilor în celelalte zone ale țării ;

— înființarea unei puternice organizații de construcții hidrotehnice dotată cu mijloace mecanizate, asigurîndu-se executarea la timp a studiilor și elaborarea proiectelor tehnice necesare ;

— elaborarea în timpul cel mai scurt a sistemului de măsuri agrotehnice pentru culturile irigate.

7. Dotarea în continuare a agriculturii cu tractoare și mașini agricole, ajungîndu-se în 1965 la 100.000 tractoare, peste 70.000 semănători, 43.000 combine de cereale păioase, peste 8.000 combine de porumb și altele, pentru ridicarea gradului de mecanizare a lucrărilor agricole, extinderea mecanizării în legumicultură, pomicultură, viticultură și zootehnie ;

— înființarea de noi stațiuni de mașini și tractoare și secții ale acestora ;

— folosirea cu maximum de randament a mașinilor și tractoarelor, îngrijirea și exploatarea lor rațională, permanentizarea brigăzilor de mecanizatori la gospodăriile colective ;

— îmbunătățirea sistemului de salarizare a mecanizatorilor din S.M.T. în funcție de cantitatea și calitatea lucrărilor efectuate și de producția obținută pe terenurile lucrate ;

— perfecționarea continuă a mașinilor agricole ;

— extinderea electrificării rurale ; folosirea cît mai largă a energiei electrice pentru nevoile producției agricole ;

8. Imbunătățirea activității de cercetare științifică în vederea sporirii contribuției institutelor științifice la soluționarea celor mai importante probleme ale creșterii producției agricole ;

— ameliorarea plantelor și a raselor de animale existente și crearea de soiuri și rase mai productive ; elaborarea sistemelor de măsuri agrotehnice pentru principalele zone pedoclimatice ;

— definitivarea planului unic de perspectivă al cercetărilor științifice în agricultură, potrivit sarcinilor de creștere a producției agricole.

9. Pregătirea numărului de cadre

(Continuare în pag. 4-a)

RAPORTUL TOVARĂȘULUI GHEORGHE GHEORGHIU-DEJ

(Urmare din pag. 3-a)

de specialiști necesare agriculturii: 12.000—13.000 cadre cu studii superioare, 35.000—40.000 cadre cu studii medii, 60.000 mecanizatori;

— pregătirea cadrelor de conducere pentru gospodăriile colective: ridicarea nivelului de cunoștințe agrozootehnice ale masei de colectiviști.

10. Ministerul Agriculturii, Comitetul de Stat al Planificării, Ministerul Metalurgiei și Construcțiilor de Mașini, Ministerul Industriei Petrolului și Chimiei, Ministerul Minelor și Energiei Electrice, Ministerul Învățămîntului și Culturii și celelalte organe de stat să elaboreze și să pună în aplicare măsurile pentru înfăptuirea sarcinilor ce le revin în lupta pentru aplicarea Directivelor Congresului al III-lea al Partidului Muncitoresc Romîn cu privire la terminarea construcției socialiste la sate și sporirea producției agricole.

Tovarăși,

Îndeplinirea cu succes a Directivelor Congresului al III-lea al partidului privind încheierea colectivizării agriculturii, întărirea economico-organizatorică a gospodăriilor colective, creșterea continuă a producției vegetale și animale impune ridicarea pe o treaptă mai înaltă a conducerii de partid a agriculturii, îmbunătățirea continuă a întregii activități a organelor și organizațiilor de partid, organelor centrale de stat și a sfaturilor populare.

Pentru realizarea sarcinilor de mare răspundere ale construcției socialiste la sate, sporirii sistematice a producției agricole, rolul hotărîtor îl are munca organizatorică. În această privință îndatoriri de importanță deosebită îi revin Ministerului Agriculturii. Conducerea sa trebuie să îmbunătățească cu hotărîre metodele și stilul de muncă al ministerului, corespunzător cu cerințele dictate de faza actuală și de perspectivele de viitor ale transformării socialiste a satului, să combată spiritul de rutină, conservatorismul, concepțiile înapoiate ce se manifestă la unii lucrători din agricultură, să studieze temeinic problemele economice, tehnico-științifice, organizatorice ale agriculturii socialiste, elaborînd măsuri bine fundamentate pentru rezolvarea lor.

Conducerea ministerului trebuie să-și îndrepte toate forțele spre îndrumarea și acordarea de asistență tehnică și organizatorică unităților agricole socialiste, spre întărirea economică a gospodăriilor agricole colective, să urmărească folosirea cu simț de răspundere a investițiilor, întărirea disciplinei financiare, reducerea prețului de cost, creșterea rentabilității în gospodăriile de stat; să se preocupe în mod perseverent de pregătirea și justa folosire a cadrelor necesare agriculturii, de aplicarea în practică a recomandărilor științei agricole.

Comitetele regionale și raionale de partid trebuie să ia măsuri organizatorice pentru a asigura ca toate forțele din agricultură să acționeze după un plan unic, în direcția înfăptuirii sarcinilor trasate de partid, să repartizeze în acest sector cadre de partid și de stat bune și competente, să exercite un control permanent și sistematic pînă jos, în gospodării de stat și gospodării colective, acordîndu-le un ajutor concret, operativ în activitatea lor economică și organizatorică. Este necesar să se dea o deosebită atenție îmbunătățirii muncii sfaturilor populare, care trebuie să se preocupe îndeaproape de întreaga activitate a unităților agricole socialiste, să rezolve la timp și cu competență toate problemele legate de dezvoltarea multilaterală a gospodăriilor agricole colective.

Comitetele regionale și raionale de partid să desfășoare o largă muncă de îndrumare a organizațiilor U.T.M., de educare și mobilizare a tineretului și femeilor care reprezintă o uriașă forță în lupta pentru înfăptuirea mărețelor obiective stabilite de Congresul al III-lea al partidului în construcția socialistă la sate. Ele trebuie să pună în centrul preocupărilor îmbunătățirea muncii organizațiilor de bază din gospodăriile agricole colective și din gospodăriile de stat pentru ca acestea să-și îndeplinească pe deplin rolul de conducător politic în întreaga activitate a unităților agricole socialiste.

Comitetele raionale de partid să se îngrijească îndeaproape de repartizarea membrilor și candidaților de partid din gospodăriile colective în brigăzile de cîmp, în fermele zootehnice, la construcții, acolo unde se hotărăște soarta planurilor de producție.

Organizațiile de bază trebuie să acorde în continuare atenția cuvenită primirii în partid a țăranilor muncitori, colectiviști și întovărășiți, care luptă pentru înfăptuirea politicii partidului de transformare socialistă a agriculturii și care dovedesc prin întreaga lor activitate și comportare că sînt demni de înaltul titlu de membru de partid. Munca de primire în partid la sate să fie condusă și orientată spre întărirea organizațiilor de bază slabe din punct de vedere numeric și calitativ și spre crearea de organizații de partid în toate gospodăriile agricole colective. De asemenea trebuie să îmbunătățim munca de primire în partid a celor mai valoroși ingineri și tehnicieni agronomi, mecanizatori, zootehnicieni, medici veterinari și a altor specialiști din agricultură.

O atenție deosebită trebuie acordată ridicării nivelului politic al membrilor și candidaților de partid și al cadrelor de partid, înarmării lor cu hotărîrile partidului și guvernului și cu problemele economiei agrare. Organele și organizațiile de partid să se preocupe mai îndeaproape de educarea comuniștilor în spiritul întăririi disciplinei de partid, al îndeplinirii sarcinilor încredințate.

Sarcinile care ne stau în față cer lărgirea activității politico-educative în rîndul maselor, un contact viu, permanent al cadrelor de partid și de stat cu oamenii muncii, pe care să-i lămurească asupra problemelor principale ale construcției socialiste la sate și ale sporirii producției agricole. Trebuie să se acorde o mai mare atenție răspîndirii realizărilor științei agricole și experienței gospodăriilor fruntașe, organizîndu-se vizitarea gospodăriilor colective cu bune rezultate de către membrii gospodăriilor rămase în urmă și de către țăranii întovărășiți și individuali; să se folosească mai mult în munca politică de masă colectiviștii din gospodăriile fruntașe.

Tovarăși,

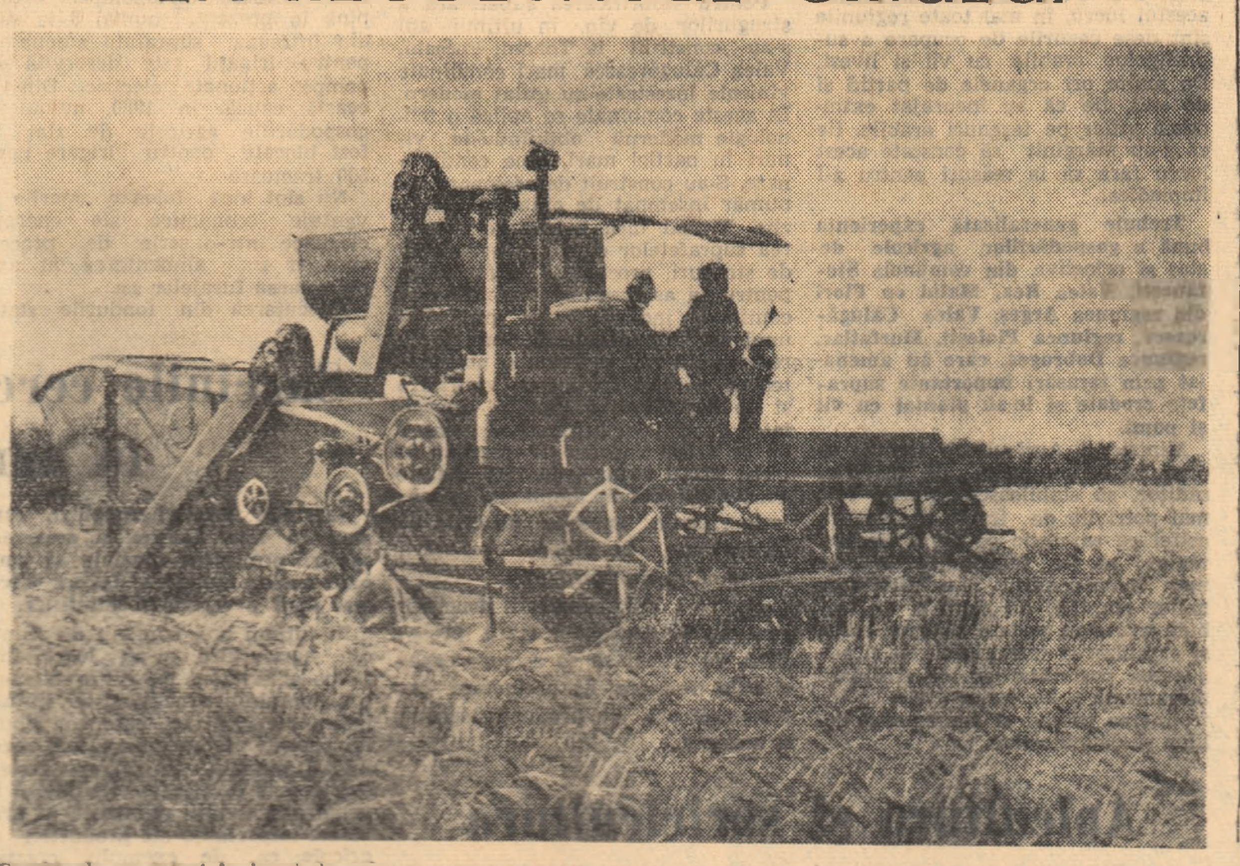
Aplicarea măsurilor prezentate în expunerea de față va asigura realizarea cu succes a mărețelor sarcini puse de Congresul al III-lea în domeniul construcției socialiste la sate și în dezvoltarea agriculturii. Avem toate condițiile necesare ca măsurile propuse să fie traduse în viață.

Încheierea colectivizării agriculturii va schimba întreaga viață a satului, modul de organizare a agriculturii, va determina un puternic avînt al forțelor de producție la sate, creșterea producției agricole, continua îmbunătățire a nivelului de trai al oamenilor muncii, întărirea economiei socialiste, va ridica pe o treaptă superioară alianța dintre clasa muncitoare și țărănime. Aceasta va fi un eveniment de însemnătate hotărîtoare pentru desăvîrșirea construcției socialismului în țara noastră.

Ne exprimăm convingerea că organele de partid și de stat, oamenii muncii de la orașe și sate vor munci cu avînt, perseverență și entuziasm pentru realizarea acestei sarcini istorice.

Muncă avîntată pe ogoarele patriei

LA RECOLTATUL GRÎULUI

Combinele au intrat în lanul de grîu și la gospodăria agricolă colectivă din comuna Cetate, regiunea Oltenia. În fotografie: Combinerul Vasile Zavregiu de la S.M.T.-Obîrșia, zorind recoltatul grîului.

Pe 1.100 de ha

După ce au recoltat orzul de pe cele 80 de ha și rapița de pe cele 30 ha, zilele acestea colectiviștii din comuna Gheorghe Lazăr, raionul Slobozia, regiunea București, au început recoltatul grîului de pe cele peste 1.100 ha. Aici lucrează atît combinele sosite de la S.M.T. Slobozia, cît și colectiviștii.

Imediat după recoltatul orzului de toamnă și al rapiței, colectiviștii au însămînțat 115 ha culturi duble necesare furajării animalelor.

Fruntași în executarea lucrărilor de recoltat sînt colectiviștii din brigăzile conduse de tovarășii Rugină Nicolae și Mușat Alexandru, urmați de cei din brigăzile lui Marin N. Nicolae și Toader Gheorghe.

ION IORDĂNESCU
corespondent

Pentru strîngerea fără pierderi a recoltei

Recoltatul orzului și grîului a fost intensificat în mare măsură în ultima săptămînă în regiunile Banat, Oltenia, București și Dobrogea. În regiunile învecinate, Ploiești și Galați însă, realizările obținute la strîngerea recoltei de păioase sînt mici în comparație cu posibilitățile.

Care este cauza acestei situații?

Pentru a găsi răspuns la această întrebare am străbătut în ultimele zile mai multe raioane din cele două regiuni amintite.

CÎND SÎNT UTILIZATE TOATE FORȚELE DE LUCRU

Una din primele constatări a fost aceea că atunci cînd se folosesc din plin toate mijloacele de lucru rezultatele bune nu întîrzie să se arate. Iată-ne, de exemplu, la gospodăria colectivă „Viață Nouă" din comuna Bărcănești, raionul Ploiești. Această unitate a avut de recoltat în primul rînd, 50 de ha. cu orz. Cele 3 combine trimise de S.M.T. Bărcănești au intrat în lanuri la 26 iunie. Combinerul Radu Gheorghe a dovedit din prima zi o deosebită hărnicie îndeplinindu-și și depășindu-și norma. La punctele numite „Cîmpul Morii" și „Nuci" însă, orzul era culcat și nu putea fi recoltat cu combina. Inginerul agronom al gospodăriei colective, tov. Drăghici Toma, a spus colectiviștilor:

— Pentru a înlătura pierderile de boabe nu trebuie să așteptăm ca recoltatul să fie executat numai cu mijloace mecanizate. Să intrăm și cu secerile și coasele. Ca urmare, chiar a doua zi de dimineață, peste 100 de colectiviști au început și recoltatul manual.

Ca urmare, la 29 iunie, strîngerea orzului era aproape terminată. Cele mai bune rezultate le-au obținut tov. Gheorghe Stănică, Maria Mușat, Constantina N. Constantin și Gh. Pandeli. De pe suprafețele recoltate cu combina, colectiviștii au obținut 2.800 kg. orz la ha., față de 2.000 kg. cît prevedea planul de producție.

La fel au procedat și membrii gospodăriilor agricole colective din comunele Căldărești și Gherăseni, din raionul Buzău. Organizînd bine munca, pornind cu avînt la lucru, colectiviștii din Căldărești au recoltat manual 25 ha. cu orz și apoi 40 de ha. cu grîu. Aici, întrecerea între brigăzi se desfășoară cu deosebită însuflețire. Pînă zilele trecute, fruntașe erau brigăzile a 5-a (condusă de tov. Niculae Stelian) și a 7-a (condusă de tov. Petre Necula). La Gherăseni, echipele de cosași în frunte cu colectiviștii Anghelache Ion și Mihalache Spînu și-au depășit cu mult normele zilnice stabilite.

MIJLOACELE MECANIZATE SĂ FIE FOLOSITE DIN PLIN

Cele mai multe S.M.T.-uri și gospodării de stat din regiunea Ploiești acordă multă atenție folosirii întregii capacități de lucru a mașinilor.

— Înainte de a intra în lan, mi-a spus combinerul Crețoiu Ion, din brigada 8-a de la S.M.T. Sihlea, raionul R. Sărat, așa cum am învățat la cursul de instruire ce s-a ținut în stațiune, am făcut încă o verificare atentă a mașinii, apoi am repartizat oamenii care mă ajută în timpul lucrului, pe combină. Folosind vitezele cele mai potrivite în funcție de relieful terenului, utilizînd la maximum fiecare ceas bun de lucru, am reușit să recoltez și să treier cu combina S-4 cîte 1.800—2.000 kg. orz pe oră.

Și la gospodăria de stat din R. Sărat, combinerii se străduiesc să folosească din plin agregatele. Aici recolta de orz strînsă atinge în medie 2.400 kg. la ha. Trecînd la recoltatul grîului, combinerii au reușit în cîteva zile să recolteze peste 100 de ha.

Din păcate însă, nu în toate unitățile agricole de stat din regiunea Ploiești se acordă aceeași atenție folosirii întregii capacități de lucru

AL. RAICU

(Continuare în pag. 6)

Producții bune de grîu

Membrii gospodăriei colective „Progresul" din comuna Făcăeni, raionul Fetești, zoresc cu toate forțele terminarea recoltării grîului. Pînă în prezent ei au reușit să recolteze în afară de cele 117 ha cu orz de toamnă și suprafața de 470 hectare cu grîu, din care 358 ha au fost recoltate cu cele 12 combine de la S.M.T. Făcăeni, iar 112 hectare cu coasele. ***Producția este bună. De pe o tarla de 40 hectare s-a obținut cantitatea de 2.500 kg grîu la hectar, iar de pe alta de 123 hectare — 3026 kg grîu la hectar.***

G. A. C. Sîntana a terminat recoltatul grîului

A coborît înserarea. Pe ogoarele gospodăriei agricole colective din Sîntana nici gînd ca munca să înceteze. Zgomotul tractoarelor care acționează combinele și al celor care ară se îngemănează cu foșnetul grîului retezat de coase, cu hîrșîitul gresiilor trecute peste tăișuri. Voioșia muncii plutește deasupra cîmpiei. Se recoltează grîul de pe ultimele hectare.

Au fost 1.100 cu toate și recoltatul a durat numai o săptămînă. Au muncit cu hărnicie mecanizatorii de pe cele opt combine și tractoare, au lucrat cu multă vrednicie și cosașii, legătoarele de snopi, minutorii.

S-a înserat de-a binelea. Ultimele mănunchiuri de grîu sînt culcate la pămînt. Tinerii Ion Trif, Ioan Reinholtz, Gh. Matei își pun coasele pe umăr și pornesc înspre sat. Merg cîntînd:

„Cad bogate spice —
Chiote răsună —
Brațele voinice
Snopii grei adună".

Vîntul le poartă cîntul înspre sat. Și cîntul muncii și al belșugului răsună tot mai puternic purtat pe aripi de vînt peste cîmp și case. O dată cu tinerii se îndreaptă spre sat și camioanele gospodăriei colective. Șoferii au mult de lucru. Pînă acum nici o parcelă n-a dat mai puțin de 3.000 de kg de grîu la ha.

ION COȚOI
corespondent

Obiectivul principal — calitatea

În jumătatea drumului dintre Constanța și Hîrșova, șoseaua coboară în pantă dulce, trecînd prin comuna Dorobanțu. Colectiviștii de aici, sprijiniți de tractoriștii de la S.M.T.-ul aflat în comună sînt în plină campanie de recoltare.

De curînd, i-am văzut la lucru, pe mecanizatorii brigăzii I-a, condusă de comunistul Vasile Popa care începuseră recoltatul grîului pe cele peste 600 de ha.

— Am terminat de aproape o săptămînă recoltatul orzului, îmi spune șeful brigăzii. Am lucrat cu secerătoarea-legătoare. Ne-au ajutat și colectiviștii cu secerătorile simple și cu coasele. De pe parcelele recoltate mecanizat s-a obținut o producție de aproape 2.500 kg la ha. Acum, după cum vedeți, dăm zor și cu grîul. Vrem să terminăm strînsul lui în cel mult 8—9 zile. Combinerii noștri Subțirică Ion, Chiriac Dumitru, Oțelea Nicolae, Filoti Gheorghe, Călin Dumitru și Cosmenco Dima sînt în întrecere. Fiecare din ei recoltează între 7—9 și chiar 10 ha pe zi.

Am urmărit îndeaproape calitatea lucrului efectuat de vrednicii combineri. Datorită bunei tăieri a hederului și poziției corespunzătoare a platformei, miriștea rămîne în urma combinei curată, fără spice netăiate. Bine reglate, combinele treieră complet cerealele evitîndu-se pierderea boabelor în pleavă ori paie; boabele cad în saci nevătămate și sortate în mod corespunzător.

— Tractoriștii noștri — fac lucru de calitate la toate culturile, îmi spune tov. Constantin Baciu, președintele gospodăriei colective. De altfel, faptul că vom obține o recoltă medie la grîu ce va depăși cu 200—300 kg producția planificată se datorește în bună măsură și lor. Deosebit de faptul că am folosit sămînță din soiuri de mare productivitate, calitatea arăturilor și a semănatului și-a spus cu tărie cuvîntul. Mai trebuie adăugat ceva: în primăvară tractoriștii au dat pe toate terenurile cultivate cu cereale păioase cu sapa rotativă.

— Dar la culturile prășitoare?

— Și la acestea am primit din partea S.M.T.-ului un sprijin temeinic. Zilele trecute tractoriștii Popa Stoica, Ion Subțirică, Chiriac Dumitru și Zbarcea Gheorghe, au terminat cea de a 3-a prașilă mecanică la porumb pe cele 567 ha. Zilnic ei au prășit cîte circa 20 ha. Atît la porumb cît și la floarea-soarelui, (care de asemenea a fost prășită mecanic de trei ori), se prevăd recolte bogate.

★

La sediul stațiunii am aflat că brigada I-a se menține fruntașă pe stațiune și în campania de vară. Ea și-a realizat pînă de curînd planul de producție în proporție de aproape 50 la sută. În primăvară, față de cei 2.613 hantri planificați, brigada a realizat 3.724 hantri. Tractoriștii Popa Stoica, Călin Dumitru, Oțelea Nicolae și Cosmenco Dima, s-au situat în fruntea întrecerii socialiste.

— Vrem ca și în vară să obținem rezultate bune, îmi spune directorul stațiunii, tov. ing. Gheorghe Macarie. În primăvară am depășit planul global al stațiunii cu 33 de procente executînd 26.000 hantri, toate brigăzile realizîndu-și planul. Avem condiții să ne atingem scopul. Cu forțele proprii și cu cele ale gospodăriilor colective vom putea termina recoltatul pe întreaga rază de activitate în circa 9 zile.

I. LEȘEANU

În numai două zile

Vestea că a doua zi va începe secerișul orzului făcu înconjurul întregii gospodării. La G.A.S. Portărești, raionul Segarcea, totul era pregătit pînă la cel mai mic amănunt. Combinele C-1, reparate și verificate cu grijă de către mecanizatori, fuseseră aduse în preajma lanurilor. Cei 4 combineri din brigada I-a a gospodăriei de la punctul „Vale" așteptau cu nerăbdare semnalul de începere a strîngerii recoltei.

Îndată ce proba de orz sosi de la laborator, combinele începură să muște lacome din spicele coapte, aurii.

De dimineață și pînă seara combinerii Ion Opriță și Marin Matei au secerat zilnic fiecare cîte 8 ha. de orz. Alături de ei, rezultate bune a obținut și combinerul Constantin Vădeanu, precum și mecanicul Petre Sterpu, care a transportat cu 2 remorci mari cantități de orz la bază.

De la tov. Cornel Staicu, inginerul șef al gospodăriei, am aflat că producția de orz de pe suprafața recoltată depășește în medie cantitatea de 3.000 kg. la hectar.

În scopul asigurării animalelor cu furaje, pe cele 31 ha. recoltate cu orz s-a însămînțat în aceste zile porumb pentru siloz.

În prezent a început recoltatul orzului și la brigada a IV-a „Bîrca". După calculele făcute de tehnicienii gospodăriei, cu cele 17 combine cîte sînt deplasate la această brigadă mecanizatorii gospodăriei vor recolta suprafața de 220 ha. de orz în numai 2 zile.

B. TRAIAN

Buletinul muncilor agricole

● În ultima săptămînă, recoltatul păioaselor a fost mult intensificat. Orzul a fost recoltat în procent de 45 la sută — cele mai bune rezultate fiind obținute în regiunile Banat, Dobrogea, Oltenia și Crișana, unde în cîteva zile această lucrare va fi terminată. În regiunile Ploiești și Argeș, îndeosebi, este necesar ca recoltatul orzului să fie mult grăbit, folosindu-se toate mijloacele de care dispun unitățile agricole.

Cele mai bune rezultate la recoltatul grîului s-au obținut pînă acum în regiunile Banat, Oltenia, Dobrogea și București.

În scopul recoltării fără pierderi a păioaselor, se impune ca îndeosebi în gospodăriile de stat să fie folosite nu numai combinele, ci toate mijloacele de lucru existente.

● Orzul a fost treierat în proporție de 52 la sută, iar grîul în procent de 34 la sută. Paralel cu recoltatul se impune a fi impulsionate ritmul arăturilor adînci de vară și însămînțatul plantelor de nutreț în miriști.

● Recoltatul furajelor anuale și a finețelor se desfășoară încă nesatisfăcător (cu excepția regiunii Crișana) pînă acum realizîndu-se numai procentul de 30 la sută.

● Prășitul al 2-lea la porumb s-a terminat în regiunile București, Dobrogea, Galați, Maramureș și Crișana și este pe terminate în regiunile Oltenia, Argeș, Suceava și Ploiești.

Prașila 3-a la porumb, este mai avansată numai în regiunile București și Dobrogea. În regiunile învecinate acestora, cu condiții asemănătoare de lucru, s-au obținut realizări mult mai mici.

Trebuie grăbită și executarea prașilei a 3-a la sfecla de zahăr în regiunile Iași, Cluj, Bacău, Brașov, Suceava, iar la cartofi în regiunile Cluj, Argeș, Iași, Mureș-Autonomă Maghiară și Ploiești.

Polenizarea culturilor de floarea-soarelui cu ajutorul albinelor

Pe lîngă valoarea sa ridicată ca plantă oleaginoasă, floarea-soarelui este și o bună cultură meliferă care asigură familiilor de albine un cules însemnat de nectar. S-a stabilit că în general producția de miere obținută pe această cale atinge 40-50 kg la hectar.

În căutarea lor după polen și nectar, albinele fac totodată și o bună polenizare a plantelor de floarea-soarelui, fapt care duce la sporirea producției de semințe la hectar. Cercetările întreprinse în ultimii ani la Stațiunea centrală de cercetări pentru sericicultură și apicultură au dus la concluzia că prin folosirea albinelor la polenizarea culturilor de floarea-soarelui se obțin sporuri de recoltă la producția de semințe de 30-35 la sută, comparativ cu lanurile nepolenizate. **În același timp, prin aplicarea acestei metode se realizează și o îmbunătățire a valorii biologice a semințelor.**

Rezultatele obținute anul trecut în numeroase unități agricole socialiste confirmă eficacitatea polenizării culturilor de floarea-soarelui cu ajutorul albinelor. Astfel, la GAS Băneasa, raionul Giurgiu, regiunea București, a fost realizată pe 100 ha cultivate cu floarea-soarelui o producție medie de 1.935 kg. semințe la ha, iar de pe suprafața nepolenizată numai 1.342 kg la ha. **Pe lîngă sporul mediu de 593 kg semințe la ha, realizat ca urmare a folosirii albinelor la polenizare, gospodăria a obținut și o producție sporită de miere. De asemenea, gospodăria colectivă „Donca Simo" din raionul Medgidia, regiunea Dobrogea, a obținut de pe suprafața de 100 ha polenizate cu ajutorul albinelor o producție medie de 1.600 kg semințe la ha, în timp ce de pe suprafața nepolenizată a realizat numai 1.220 kg semințe la ha. Totodată** gospodăria a obținut de la cele 100 familii de albine folosite la polenizare 1.210 kg miere de floarea-soarelui, ceea ce revine peste 12 kg miere de familie.

Rezultate asemănătoare au obținut și alte unități agricole socialiste, ca, de exemplu, gospodăriile agricole de stat Țăndărei și Luciu Giurgeni din regiunea București, gospodăria colectivă Gîrliciu și GAS Cerna-Vodă, regiunea Dobrogea și altele.

Acum, în majoritatea regiunilor țării înfloritul florii-soarelui se află la început. În scopul sporirii producției de semințe și obținerii unor cantități cît mai mari de produse apicole este necesar să acordăm toată atenția polenizării culturilor cu ajutorul albinelor.

Pentru ca efectul polenizării să fie cît mai mare, stupii trebuie transportați în apropierea masivelor de floarea-soarelui o dată cu apariția primelor flori în lan, socotindu-se 1-2 familii la hectar. Cu cît numărul familiilor de albine va fi mai mare cu atît și polenizarea va fi mai bună. Vatra stupinei se va fixa în partea unde însămînțatul s-a terminat deci unde plantele înfloresc cu 2-3 zile mai tîrziu, pentru ca astfel albinele, începînd cercetarea din locul mai îndepărtat să polenizeze uniform toată cultura. La amplasarea stupinii se va ține seama și de forma lanului. Astfel, pe o tarla îngustă dar lungă e bine să se aducă două stupini care se vor așeza la marginile culturii la o distanță de 2-2,5 km între ele. La masivele în formă pătrată se recomandă așezarea în șah. Cel mai obișnuit, pe suprafețele întinse de floarea-soarelui se așază o stupină în mijloc și cîte una la cele două margini.

Familiile folosite la polenizare trebuie să fie puternice, cu un număr cît mai mare de albine culegătoare. Apicultorii cu practică mai îndelungată pot aplica cu succes „dresajul" albinelor la aceste culturi, ceea ce are ca urmare creșterea intensității de cercetare de 8-10 ori. Pentru ca dresajul să aibă efectul dorit este necesar ca hrănirea de stimulare a albinelor să se facă pe toată durata înfloririi florii-soarelui. De asemenea, în scopul realizării unei cercetări cît mai intense apicultorii trebuie să aibă în vedere și faptul că dimineața albinele vizitează puternic plantele de floarea-soarelui, în timp ce după amiază frecvența este mai mică. Deci pentru a da posibilitate albinelor să lucreze nestingherite atît la culegerea polenului cît și a nectarului, familiile nu vor fi deranjate în prima jumătate a zilei.

Avînd în vedere importanța polenizării culturilor de floarea-soarelui cu ajutorul albinelor este necesar ca unitățile agricole socialiste să acorde toată atenția acestei acțiuni, asigurînd la timp mijloacele de transport necesare și efectuînd un control riguros asupra executării polenizării în cele mai bune condiții.

Ing. D. GEORGESCU

În regiunea Oltenia

Ariile electrificate și cele iluminate — gata de lucru

Pe ogoarele regiunii Oltenia, recoltarea cerealelor păioase se desfășoară cu intensitate crescîndă. Mecanizatorii din S.M.T.-urile regiunii acordă un sprijin temeinic colectiviștilor și întovărășiților în executarea acestei munci.

În curînd va începe și treierișul grînelor. Semeniștii s-au pregătit bine și pentru această lucrare. Controlul efectuat de 6 echipe, formate din cîte 3 tehnicieni și ingineri mecanici, au constatat că reparația utilajului s-a făcut de bună calitate. Cele 768 batoze, 153 tractoare ce vor fi folosite ca motoare stabile, toate agregatele de treier, grupurile electrice și selectoarele sînt gata de lucru. O bună parte din aceste utilaje au și fost trimise din S.M.T.-uri pentru a fi instalate pe ariile de treier.

Ca și în anii trecuți, pentru a scurta cît mai mult din timpul campaniei de treier, S.M.T.-urile din regiunea Oltenia vor organiza treierișul păioaselor pe un însemnat număr de arii electrificate și iluminate. Pe aceste arii munca se va desfășura și în cursul nopții. Cele mai multe arii electrificate, unde batozele vor fi acționate de electromotoare, vor fi organizate în raza de activitate a S.M.T.-urilor Circea (8 arii), Șimian (6 arii), Caracal (3 arii) etc. Deosebit de acestea, pe întreaga regiune vor mai fi organizate un număr de 649 de arii iluminate.

Acordînd o atenție deosebită pregătirii în bune condiții a ariilor electrificate și iluminate, S.M.T.-urile, de comun acord cu organele sfaturilor populare comunale și raionale, au luat o serie de măsuri tehnico-organizatorice. De pildă, a fost stabilit locul ariilor, s-au verificat și completat instalațiile electrice, s-au luat măsuri pentru aprovizionarea cu diferite materiale, printre care stîlpi, conductori și becuri. În prezent majoritatea celor peste 700 de arii electrificate și iluminate din regiunea Oltenia sînt pregătite pentru a începe treierișul.

L. ION

CULTURI DUBLE ÎN MIRIȘTE

Seceratul grîului este în toi și la gospodăria colectivă Poenari-Vulturești, regiunea București. După recoltat, mecanizatorii — așa cum se vede în fotografie — ară terenul unde se va însămînța porumb furajer.

Se îndeplinesc cu succes prevederile planurilor de producţie

— Gospodăriile agricole colective din raionul Calafat la jumătatea anului —

A trecut o jumătate de an. Ca toate unităţile socialiste, gospodăriile colective fac şi ele bilanţul celor două trimestre parcurse. În raionul Calafat, în majoritatea colectivelor, jumătatea anului este marcată prin importante succese în îndeplinirea sarcinilor prevăzute în planurile de producţie. Au sporit efectivele de animale proprietate obştească, creşte numărul construcţiilor, se realizează producţii vegetale şi animaliere cu mult mai mari decît în anii trecuţi. Rezultatul: gospodăriile se consolidează, se întăresc din punct de vedere economic şi organizatoric, nivelul de trai al colectiviştilor creşte şi el necontenit. Fără îndoială că în unele gospodării mai sînt unele neajunsuri. Pagina de faţă îşi propune să oglindească cîteva aspecte privind munca însufleţită a colectiviştilor din gospodăriile calafetene pentru realizarea sarcinilor prevăzute în planurile de producţie.

Pe drumul continuei întăriri economico-organizatorice

ŞTEFAN TOMA
secretar
al comitetului raional
P.M.R.

Organizaţia raională de partid Calafat şi-a pus în această perioadă în centrul preocupărilor sale munca pentru întărirea economică şi organizatorică a gospodăriilor agricole colective, pentru continua sporire a producţiei agricole, sarcină de căpetenie pusă de cel de al III-lea Congres al partidului nostru în faţa oamenilor muncii de la sate. Planul de perspectivă întocmit de comitetul raional de partid şi sfatul popular raional, la a cărui elaborare au participat preşedinţii gospodăriilor colective şi secretarii organizaţiilor de partid din aceste unităţi, ingineri agronomi şi zootehnişti, activişti de partid şi de stat etc., prevede măsuri concrete pentru puternica dezvoltare a gospodăriilor colective. În sectorul vegetal atenţia principală a fost îndreptată spre aplicarea la timp şi în bune condiţii a întregului complex de lucrări agrotehnice cerute de fiecare cultură, fapt care garantează obţinerea unor recolte sporite. În sectorul zootehnic, paralel cu măsurile privind mărirea efectivelor, gospodăriile au fost îndrumate să dea o atenţie tot mai mare ridicării productivităţii animalelor.

Aceste măsuri au fost amănunţit discutate cu unităţile în cadrul unei consfătuiri organizată de comitetul raional de partid, îndată după apariţia Hotărîrii partidului şi guvernului privind creşterea numărului de animale în gospodăriile colective. Întrucît oamenii sînt cei care chezăşuiesc traducerea în viaţă a sarcinilor propuse, s-a hotărît ca organizaţiile de partid şi consiliile de conducere ale gospodăriilor să dea cea mai mare atenţie permanentizării cadrelor de îngrijitori din zootehnie şi calificării lor. Comitetul raional de partid a dat indicaţii organizaţiilor de partid ca, pe cît posibil, să se organizeze grupe de membri şi candidaţi de partid în sectorul zootehnic al fiecărei gospodării. În marea majoritate a gospodăriilor colective asemenea grupe au fost formate şi constituie un important sprijin în lupta pentru sporirea producţiei animaliere. În grupele de partid se analizează periodic activitatea şi rezultatele muncii din fermele de animale, se scot la iveală lipsurile şi se iau măsuri imediate de îmbunătăţire a muncii. Urmărind traducerea în viaţă a planului de măsuri, gospodăriile colective au şcolarizat pînă acum peste 180 de îngrijitori de animale. Brigadierii zootehnici au fost şi ei şcolarizaţi la Casa Agronomului din Craiova şi la Centrul şcolar agricol din Calafat, iar 15 colectivişti au făcut cursuri speciale de instruire pentru a lucra la punctele de însămînţări artificiale.

În scopul măririi veniturilor băneşti, fapt care asigură repartizarea regulată de avansuri băneşti colectiviştilor şi investirea de fonduri pentru continua dezvoltare a avuţiei obşteşti, gospodăriile colective au contractat cu statul o cantitate de produse agroalimentare mult mai mare decît cea din anul trecut. Aceasta se oglindeşte şi în aceea că faţă de anul trecut cînd veniturile băneşti ale gospodăriilor au fost de aproape 63 de milioane, în acest an ele vor depăşi 93 de milioane. Demn de subliniat este faptul că aceste venituri sînt realizate nu numai către sfîrşitul anului, ci încă din primele luni. Aşa, de pildă, gospodăriile colective au încasat în primul trimestru al acestui an aproape 17 milioane de lei.

Printre ramurile de producţie care au început să ia extindere în gospodăriile colective este şi legumicultura. Aproape 40 de unităţi din raionul nostru şi-au construit anul acesta sere pentru producerea de legume timpurii, unele din ele obţinînd din vînzarea culturilor de seră primele venituri băneşti.

De cîteva zile, gospodăriile colective din raion au început seceratul griului. Primele producţii obţinute ne dau convingerea că în acest an recolta va fi mai bogată decît în anii trecuţi; sînt indicii că şi la celelalte culturi prevederile planurilor de producţie ale gospodăriilor colective vor fi depăşite. În zootehnie, producţiile sînt, de asemenea, în continuă creştere.

Anul 1961 va marca fără îndoială pentru gospodăriile colective din raionul Calafat un însemnat pas înainte pe drumul dezvoltării avuţiei obşteşti şi al creşterii bunăstării colectiviştilor.

Noi obiective destinate producţiei

Planurile de producţie ale gospodăriilor prevăd să se construiască în acest an 47 de grajduri cu o capacitate totală de 2.650 de capete, 23 de maternităţi pentru 890 de scroafe, 15 îngrăşătorii, precum şi un însemnat număr de coteţe de păsări şi saivane. Acordînd toată atenţia problemei construcţiilor, cele mai multe dintre gospodării şi-au procurat din timp materialele necesare şi, folosind din plin şi resursele locale, au început construcţiile din primele zile bune de lucru. De asemenea, demn de subliniat este faptul că unele gospodării, dînd prioritate asigurării adăposturilor pentru animale, au renunţat deocamdată la construirea unor magazii. În această privinţă, ele s-au bazat pe faptul că produsele pentru zile-muncă vor fi împărţite imediat după recoltare. Au folosit deci sumele alocate în acest scop şi materialele procurate la construirea de grajduri, maternităţi de scroafe etc.

Printre gospodăriile care au pus munca de construcţii la loc de frunte se numără cele din Ghidici, Branişte, Fîntîna Banului, Vînători şi Gemeni care au executat o bună parte din obiectivele prevăzute în plan. Colectiva din Ghidici, de pildă, a ajuns la acoperiş cu construirea unui grajd pentru 100 de vaci care e în plan. Pentru a realiza construcţiile la un preţ de cost cît mai scăzut gospodăria a făcut aceste grajduri din pămînt bătut. Pe întregul raion, la 22 iunie erau în construcţie 32, din cele 47 de grajduri planificate. În ce priveşte maternităţile de scroafe, din cele 23 planificate, 5 erau terminate şi alte 15 începute.

Nu în toate gospodăriile se acordă însă aceeaşi atenţie executării la timp a adăposturilor pentru animale. În gospodăria colectivă „23 August" din Maglavit, de pildă, lucrările de construcţii se desfăşoară anevoios. Deşi gospodăria are prevăzut în plan să ridice în acest an 3 grajduri pentru vaci — a cîte 100 capete fiecare — o maternitate pentru scroafe, un saivan, două coteţe de păsări, o magazie, două pătule şi o seră, pînă acum, la jumătatea anului, nu s-au construit decît cele două coteţe de păsări şi magazia. În ce priveşte grajdurile, zilele trecute abia se săpa fundaţia la unul din ele. Consiliul de conducere al unităţii ar trebui să urgenteze aceste lucrări, cu atît mai mult cu cît gospodăria are 2 echipe de constructori, iar o bună parte din materiale sînt asigurate. De asemenea, în mai toate gospodăriile trebuie grăbită construirea îngrăşătoriilor de porci pe care pînă zilele trecute majoritatea colectivelor nu le începuseră.

De veghe bunei gospodăriri

Un rol foarte important în buna păstrare şi folosire a bunurilor proprietate obştească îl au comisiile de revizie. Instrucţiunile care stabilesc atribuţiile acestor comisii prevăd ca măcar o dată pe trimestru ele să se întrunească şi să-şi exercite îndatoririle. Organele sfaturilor populare sînt datoare să se preocupe îndeaproape de activitatea acestor comisii. Ori, în raionul Calafat situaţia în această privinţă este nesatisfăcătoare.

Printre puţinele comisii de revizie care au lucrat se află şi cea din Golenţi. 3 comunişti, oameni de nădejde o alcătuiesc. Ei au făcut revizia cu multă exigenţă, descoperind lipsuri importante. Astfel s-a constatat că unele animale — mici, purcei — nu erau cuprinse în inventar: în alte cazuri, scriptele arătau un număr mai mare de capete decît erau în realitate. Au fost sesizate neglijenţe în munca de evidenţă etc.

Preşedintele comisiei de revizie de aici, tov. Marin Mirea, ni s-a plîns de lipsa instrucţiunilor după care comisia să se orienteze în munca ei. Asemenea instrucţiuni există. Le-a avut de bună seamă şi fosta comisie a gospodăriei din Golenţi. Dar se vede că s-au pierdut. Inexistenţa lor ne-a fost semnalată şi în alte gospodării. Soluţia este ca secţia agricolă a sfatului popular raional să trimită de îndată în unităţi instrucţiunile necesare şi să dea sarcină inspectorilor săi contabili să se ocupe îndeaproape de activizarea şi îndrumarea tuturor comisiilor de revizie din gospodăriile colective.

Planul se depăşeşte

În toate gospodăriile colective din raion se munceşte din plin la seceratul griului. Peste 150 de combine ale S.M.T.-urilor Poiana Mare şi Obîrşia au intrat în lanuri. Acolo unde grîul e căzut, colectiviştii îl seceră manual. La chemarea Comitetului raional de partid, gospodăriile colective au hotărît să termine în cel mult 10 zile strînsul bogatei recolte de grîu. Această sarcină se îndeplineşte cu succes. În primele două zile se seceraseră în întreg raionul peste 1.000 de hectare. Producţiile obţinute pînă acum şi starea lanurilor în care se lucrează dau temei să se considere că toate gospodăriile vor depăşi producţia planificată prin planul de producţie. Colectiva din Piscu Vechi, bunăoară, a obţinut în medie la hectar de pe aproape 30 de ha de grîu recoltat în prima zi de secerat peste 3000 de kg, ceea ce înseamnă că planul a fost depăşit cu aproape 1.200 de kg la ha. Lanuri foarte frumoase, încărcate de rod, au şi celelalte unităţi din raion.

Producţia de grîu ce se obţine stă mărturie a strădaniei deosebite pe care colectiviştii au depus-o pentru aplicarea complexului de măsuri recomandat de agrotehnică şi cuprins în devizele de lucrări întocmite pe baza planurilor de producţie. În cea mai mare parte, terenurile destinate cultivării griului au fost astă toamnă îngrăşate cu gunoi de grajd şi arate adînc. Spre deosebire de anii trecuţi, cînd au existat neajunsuri în privinţa calităţii seminţei pusă în pămînt, pentru acest an toată sămînţa folosită a fost selectată şi tratată. Statul a ajutat gospodăriile colective cu însemnate cantităţi de grîu pentru sămînţă din soiuri de înaltă productivitate. Aceşti factori, ca şi organizarea temeinică a muncii de recoltare, garantează obţinerea unor însemnate sporuri de recoltă. După calcule provizorii, se va obţine în medie la hectar, în toate gospodăriile colective din raion, circa 2.000 de kg grîu faţă de 1.700 cît se prevedea în medie prin planurile de producţie.

Dezvoltă fermele de animale

În ultimii ani, gospodăriile colective din raionul Calafat au mărit simţitor efectivele de animale proprietate obştească. Ca urmare şi veniturile realizate din zootehnie au crescut cu mult de la un an la altul. Faptul acesta i-a făcut pe colectivişti ca în acest an să prevadă în planurile de producţie extinderea fermelor de animale, atît pe baza prăsilei obţinută din sectorul zootehnic, cît şi prin cumpărări. Hotărîrea C.C. al P.M.R. şi a Consiliului de Miniştri a R.P.R. privind măsurile pentru creşterea numărului de animale în gospodăriile agricole colective a venit să sprijine şi mai mult această acţiune.

În urma primirii unui însemnat volum de credite, cele 42 de gospodării colective din raion au trecut la revizuirea planurilor de producţie, prevăzînd o creştere mult mai mare a efectivelor. Astfel, numai pentru procurări de vaci şi viţele gospodăriilor colective din raionul nostru le-au fost acordate credite în valoare de peste 2.500.000 lei. Alţi circa 1.000.000 lei le-au fost acordaţi pentru construcţii. Prin folosirea creditelor cît şi a fondurilor proprii, gospodăriile şi-au planificat să cumpere 600 de vaci şi 1.200 de viţele.

Pentru procurarea la vreme a animalelor s-au format comisii în fiecare unitate, care au început să identifice şi să cumpere vite pe plan local. De asemenea, o comisie raională a plecat să procure animale din regiunile Crişana, Hunedoara, Cluj, Maramureş. Muncind cu sîrguinţă şi simţ de răspundere, comisiile pentru cumpărări de animale au izbutit în marea lor majoritate să se achite de sarcini. Într-o serie de gospodării, ca cele din Branişte, Piscu Vechi, Desa, Pleniţa etc. planul de procurări de animale a fost deja îndeplinit şi la unele din ele chiar depăşit. În prezent, comisia raională pentru procurări de animale condusă de tov. Stănculescu Victor, vicepreşedintele sfatului popular raional, este plecată în regiunile Crişana şi Maramureş şi aproape zilnic trimite de acolo animalele cumpărate.

Dar nu numai sporirea numărului de animale proprietate obştească stă în atenţia organelor de partid şi de stat şi a colectiviştilor. O sarcină de seamă o constituie şi ridicarea productivităţii acestora. Aşa cum se arată în directivele celui de-al III-lea Congres al Partidului Muncitoresc Romîn, condiţia principală pentru realizarea sarcinilor în sectorul creşterii animalelor şi ridicării productivităţii lor este asigurarea unei bogate baze furajere. În acest scop, sfatul popular raional, îndrumat de comitetul raional de partid, a sprijinit gospodăriile colective să ia măsurile corespunzătoare. Astfel, pentru asigurarea unei puternice baze furajere gospodăriile vor cultiva în acest an, pe lîngă însemnate suprafeţe cu porumb pentru siloz, lucernă şi trifoi, încă 11.000 ha cu plante de nutreţ însămînţate în cultură dublă.

În ce priveşte adăpostirea animalelor, gospodăriile colective au prevăzut în planurile de producţie să ridice în acest an un mare număr de construcţii zootehnice. Asigurîndu-şi din vreme materialele necesare, majoritatea gospodăriilor au început construcţiile din primăvară.

Toate aceste măsuri, ca şi altele, au făcut ca încă de pe acum în gospodăriile colective din raionul nostru să se facă serioşi paşi înainte pe calea sporirii producţiilor animaliere. Demn de subliniat în această privinţă este faptul că în numai 5 luni ale anului, gospodăriile colective au realizat în medie peste 710 litri de lapte pe cap de vacă furajată, faţă de planul anual de 1.600 litri. În ceea ce priveşte producţia-marfă, pînă la 20 iunie gospodăriile colective au vîndut, în contul contractelor, cu 30 la sută mai mult lapte decît prevedea planul.

Ing. TITEL TRAISTARU
şeful secţiei agricole a sfatului popular raional

I.C.I.L. Calafat primeşte zilnic mii de litri de lapte de la gospodăriile colective. Dar din lipsă de bidoane, unităţile întîmpină greutăţi în preluarea laptelui de către această întreprindere. Există deci pericolul ca în unele gospodării, ca cea din Cetate, bunăoară, laptele nefiind preluat la timp să se strice. I.C.I.L. are datoria să asigure centrelor de preluare a laptelui suficiente bidoane sau să ajute unităţile pentru a şi le putea procura contra cost.

Moment devenit obişnuit. După alte 3 luni de muncă, colectiviştii din Hunia primesc al doilea avans bănesc. În fotografie: pentru cele 100 zile-muncă lucrate în gospodărie de la 1 aprilie încoace, colectivistul Vasile Bebe, primeşte 600 de lei. Sume mari de bani au primit şi ceilalţi membri ai gospodăriei. Aproape 40 de gospodării colective din raion au acordat membrilor pe primele luni ale anului, unul sau două avansuri băneşti

PE SCURT

● *Gospodăriile colective „1 Mai" şi „23 August" din comuna Maglavit au cumpărat, din credite şi fonduri proprii, fiecare cîte 63 de vaci şi juninci realizîndu-şi astfel integral planul de cumpărări pe acest an.*

● **Numărul porcilor contractaţi în acest an de gospodăriile colective cu organizaţiile de stat este de aproape 7.200, ceea ce înseamnă că faţă de anul trecut cantitatea de carne de porc livrată va creşte de peste 4 ori. În anul viitor gospodăriile vor îngrăşa şi livra 15.000 de porci, adică în medie fiecare unitate va vinde peste 350 de capete.**

● *Anul acesta, colectiva din Golenţi vinde statului pe bază de contract 200 de porci graşi, faţă de numai 50 vînduţi anul trecut. Se creează condiţii pentru ca în 1962 numărul porcilor puşi la îngrăşat să fie şi mai mare. În acest scop, gospodăria a sporit numărul scroafelor de reproducţie de la 33 cîte erau la începutul anului în curs, la 92.*

● **Cele 42 de gospodării colective din raion vor vinde în acest an pe bază de contract aproape 2.000.000 de litri lapte de vacă şi peste 350.000 de litri lapte de oaie.**

● *Gospodăria colectivă „Griviţa Roşie" din Calafat, încasează în acest an din vînzarea legumelor şi zarzavaturilor aproape 370.000 de lei, în afară de cantităţile repartizate la ziua-muncă.*

● **Peste 12 milioane de lei vor atribui gospodăriile colective în acest an sporirii fondului de bază.**

Pui, pui, pui! La chemarea îngrijitoarei, curtea crescătoriei de păsări a gospodăriei colective din Cetate s-a umplut. Obiectivul aparatului n-a putut cuprinde toate păsările. Gospodăria creşte în acest an 2.000 de găini şi peste 2.000 de raţe. Alţi 8.000 de pui de o zi au fost vînduţi gospodăriilor colective din jur.

Aproape şi totuşi departe

Fîntîna Banului este sat aparţinînd de comuna Cetate. Mai puţin de 3 km le despart. Dacă în sectorul vegetal, producţiile celor două gospodării colective vecine sînt asemănătoare, la producţia animală producţiile diferă mult. Spre exemplu, producţia de lapte. Colectiva din Cetate şi-a propus să obţină pînă la sfîrşitul anului în medie pe cap de vacă furajată 2.000 de litri, iar gospodăria din Fîntîna Banului, cu 400 de litri mai puţin. Dar nu numai atît. Rezultatele obţinute pînă acum arată că la Cetate se va depăşi cu mult planul, în timp ce gospodăria vecină nu e sigur dacă îl va îndeplini. Presupunerea se bazează pe faptul că dacă pînă la 1 iunie, prima unitate obţinuse în medie peste 950 de litri de lapte pe cap de vacă furajată, a doua obţinuse doar 400 de litri.

Aceste diferenţe vădite au mai multe cauze. În primul rînd organizarea muncii în ferme. Este semnificativă în această privinţă următoarea întîmplare. În ziua cînd am vizitat ferma de vaci a gospodăriei din Cetate, i-am găsit pe îngrijitori mulgînd vacile. Din cei 9 mulgători, unul lipsea — tovarăşul Gheorghe Dincă, pe care conducerea gospodăriei îl învoise să-şi aducă materiale de construcţie pentru casă. Vacile din lotul său le mulgea tovarăşul Dumitru Şandru. Tocmai terminase de muls vaca Iulia. Cînd a măsurat laptele obţinut s-a văzut că vaca dăduse numai la această mulsoare doi litri şi ceva mai puţin decît mulsese cu o zi în urmă îngrijitorul ei permanent. Deci o înlocuire întîmplătoare a mulgătorului s-a şi resimţit în rău în producţia de lapte. E un fapt plin de învăţăminte. Or, tocmai aşa cum nu trebuie se petrec lucrurile la colectiva din Fîntîna Banului. Colectiviştii mulgători sînt schimbaţi nu numai de la an la an, dar chiar într-un an de cîteva ori. Aceasta explică, în parte, de ce aici „se mulge laptele în ibric", cum spunea un colectivist din Cetate.

Diferenţe de grijă faţă de munca în sectorul zootehnic se fac simţite şi în privinţa asigurării nutreţurilor. La gospodăria din Cetate însilozarea furajelor nu este considerată numai o acţiune de sezon. În primăvara aceasta, colectiviştii de aici au însilozat 24 de vagoane de lucernă, secară şi orz. Astfel buna furajare a animalelor nu ridică probleme, aşa cum se petrec lucrurile la Fîntîna Banului. De adăugat că în prima gospodărie se însămînţase în mirişte pînă la 23 iunie, 65 de hectare cu porumb pentru nutreţ; la a doua, semănatul în cultură dublă încă nu începuse, deşi se terminase recoltatul orzului.

Consumul de zile-muncă trebuie urmărit permanent

Anul trecut, gospodăria colectivă din Salcia a cheltuit cu circa 10.000 de zile-muncă mai mult decît prevedea planul. Pentru această depăşire există o justificare: gospodăria a ridicat unele construcţii care nu fuseseră prinse în plan. Desigur că depăşirea a diminuat într-o oarecare măsură şi retribuţia pentru ziua-muncă.

Vizitînd gospodăria ne-am dat seama că şi în acest an, colectiva din Salcia poate avea o asemenea surpriză. De data aceasta însă nu pentru că va ridica construcţii în afara planului, ci pur şi simplu pentru faptul că nu se ţine o evidenţă strictă a cheltuielii de zile-muncă pe culturi şi lucrări. De lucrul acesta îţi poţi da seama de îndată ce răsfoieşti planul de producţie. Defectuos întocmit, planul de producţie al gospodăriei nu prevede ce cheltuială de zile-muncă este necesară pentru fiecare lucrare ce se execută; cei care l-au elaborat s-au mulţumit să treacă consumul global de zile-muncă pe culturi. În felul acesta, desigur că cel care se ocupă cu urmărirea cheltuielii de zile-muncă nu au posibilitatea să-şi dea seama pe parcurs dacă lucrarea respectivă s-a încadrat sau nu în barem. De altfel, fiind de vorbă cu preşedintele şi contabilul gospodăriei ne-am dat seama că aceştia nu cunosc nu numai ce cheltuială de zile-muncă este prevăzută la diferite lucrări, dar nici cea pe culturi. La fel în zootehnie. Brigadierul Cergă Constantin nu cunoaşte normele şi retribuţia pe care o primesc îngrijitorii de la diferitele ferme de animale. Lucrul acesta lasă o impresie neplăcută. Cu atît mai mult cu cît gospodăria din Salcia este o unitate mare — cu peste 5.000 de ha şi un sector zootehnic în plină dezvoltare, unde pe lîngă preşedinte mai sînt doi vicepreşedinţi scoşi din producţie. Aceştia ar trebui să cunoască temeinic normele de muncă şi retribuirea corespunzătoare fiecărei lucrări, astfel încît în orice moment să urmărească şi să ia măsurile necesare atunci cînd cheltuiala de zile-muncă este depăşită. Dacă se va lăsa ca această cheltuială să fie calculată abia la sfîrşitul întregului ciclu de lucrări necesare fiecărei culturi, desigur că atunci va fi tîrziu să se mai intervină. Socotim, de asemenea, că la ferma de vaci, unde pe lîngă mulgători gospodăria are şi îngrijitori, se consumă prea multe zile-muncă. Retribuiţi la producţie, în condiţiile obţinerii unor producţii mari de lapte, mulgătorii nu-şi pot justifica prin cele 3-4 ore pe zi de muncă retribuţia în zile-muncă pe care o primesc. Ar fi mult mai bine dacă îngrijitorii ar fi şi mulgători.

Deficienţe în ceea ce priveşte urmărirea consumului de zile-muncă există şi în alte gospodării colective din raionul Calafat. De aceea, organele agricole trebuie să ia măsuri pentru a instrui mai bine personalul administrativ din unităţi în scopul unei mai bune evidenţe.

Culturi duble pe 11.000 de ha.

Planurile de producţie prevedeau iniţial însămînţarea cu porumb furajer în mirişte a unei suprafeţe, pe gospodăriile colective din raion, de 4.900 de hectare. Dar peste puţin timp, cifrele au trebuit modificate. Apăruse Hotărîrea Comitetului Central al partidului şi a Consiliului de Miniştri privind măsurile pentru creşterea numărului de animale în gospodăriile colective. În vederea asigurării unor cantităţi sporite de furaje, s-a hotărît însămînţarea în mirişte a încă 6.100 de hectare cu porumb pentru siloz. Porumbul pentru sămînţă a fost asigurat atît cu sprijinul unităţilor din alte raioane ale regiunii, cît şi prin împrumuturi de sămînţă între gospodăriile colective din raion.

În majoritatea unităţilor, îndată după recoltatul orzului şi rapiţei s-a însămînţat porumbul furajer. Printre fruntaşe se află gospodăriile colective din Ciupercenii Noi, Maglavit, Calafat, Poiana Mare şi altele. Sînt însă unităţi în care, deşi orzul şi rapiţa au fost strînse, însămînţarea porumbului de nutreţ întîrzie. Printre acestea se află cele din Seaca, Gemeni, Piscu Nou, Pleniţa. Porumbul de sămînţă este într-adevăr din soiuri precoce, dar dacă se mai întîrzie cu punerea lui în brazdă nu va avea vreme să ajungă în faza de coacere lapte ceară, adică atunci cînd este tocmai bun de însilozat.

Concluzii

Gospodăriile colective din raionul Calafat au înregistrat în primele şase luni ale acestui an succese de seamă. Important este ca şi de aici înainte realizarea sarcinilor de plan să fie urmărită cu o neslăbită atenţie. Este necesar ca consiliile de conducere ale gospodăriilor să pună în discuţia adunărilor generale a colectiviştilor, conform prevederilor statutare, principalele obiective din plan şi să analizeze temeinic felul în care acestea se traduc în viaţă. Faptul că în primele două trimestre ale anului nu au fost ţinute toate adunările generale prevăzute de statut, face ca membrii gospodăriilor să nu cunoască îndeajuns şi la timp activitatea generală a unităţilor, îngreunîndu-se astfel luarea celor mai bune măsuri pentru înlăturarea deficienţelor şi continua îmbunătăţire a muncii.

De munca de urmărire a realizării sarcinilor de plan şi de sprijinire a gospodăriilor trebuie să se ocupe mai îndeaproape şi organele agricole raionale. Sfatul popular raional primeşte periodic de la unităţi situaţii privind realizarea principalelor indici de plan. Dar aceste situaţii sînt folosite mai mult pentru informare, ceea ce este puţin. Se cere ca în urma primirii acestor situaţii să fie luate măsuri operative acolo unde se constată lipsuri. Aceasta se impune cu atît mai mult, cu cît în agricultura raionului lucrează peste 60 de ingineri şi tehnicieni agronomi şi zootehnişti, cadre capabile să dea colectiviştilor un sprijin calificat.

O problemă puţin urmărită pînă acum este cea privind aplicarea formelor de retribuire stimulatorie a muncii colectiviştilor. Sînt unităţi în care deşi la începutul anului adunările generale au hotărît aplicarea retribuirii suplimentare, preocuparea pentru organizarea şi urmărirea acestei măsuri a fost pierdută pe drum. Din această cauză, în unele gospodării, cheltuiala de zile-muncă nu este judicios urmărită, ceea ce poate crea pericolul depăşirii în mod nejustificat a zilelor-muncă planificate.

Aşa după cum s-au angajat, gospodăriile colective din raion vor termina recoltatul păioaselor în cel mult 10 zile. Terminarea recoltatului oferă acestora posibilitatea ca în următoarele zile să intensifice munca de construire a obiectivelor destinate producţiei şi îndeosebi sectorului zootehnic.

Pagină realizată de:
T. Oprea şi P. Voiculescu

DIN UNIUNEA SOVIETICĂ

Casa cea nouă a ciobanului

Pe vremuri, kirghizul își petrecea toată viața mînînd necontenit turmele de pe o pășune pe alta. Singurul lui sălaș era pe vremea aceea iurta, care putea fi repede demontată, împachetată și tot atît de repede montată într-un loc de popas.

După Revoluția din Octombrie, odată cu trecerea la o viață stabilă, foștii nomazi au început să-și facă case. Urmașii nomazilor de altădată trăiesc în orașe și sate, bucurîndu-se de tot confortul civilizației. Dar au mai rămas în stepă oameni pentru care iurta rămîne sălaș de neînlocuit în orice vreme a anului. Oamenii aceștia sînt ciobanii care lucrează pe pășunile de transhumanță, această gigantică fabrică producătoare de lînă fină și de carne ieftină. Ei umblă tot anul cu turmele de oi prin stepă. Și atîta vreme cît va exista pășunatul de transhumanță și profesia de cioban, va exista și iurta. Ea va fi, ca și cu veacuri în urmă, casa ciobanului, unde stă familia lui, unde se adăpostește de ploaie și de viscol, de arșiță și de ger. Dar înseamnă oare aceasta că iurta trebuie să rămînă așa cum era ea acum un veac?

Așa se face că s-a pus acum problema locuinței pe pășunile de transhumanță. Primul care a vorbit răspicat pe această temă a fost Nikita Sergheevici Hrușciov. Luînd cuvîntul în primăvara acestui an la consfătuirea fruntașilor din agricultură, la Alma-Ata, el a arătat că în această direcție trebuie să se facă apel la chimiști, la institutele de cercetări științifice. Chimiștii au răspuns numaidecît la această chemare. Cîteva zile mai tîrziu, din însărcinarea Comitetului de stat pentru chimie de pe lîngă Consiliul de Miniștri al U.R.S.S., a plecat la Alma-Ata un grup de specialiști.

Întorși la Moscova, chimiștii s-au pus pe lucru. Și iată acum în fața noastră o iurtă din material sintetic. Iurta e întinsă pe o carcasă ușoară, demontabilă, din țevi de fibre sticloase. Pereții sînt făcuți din penoplast, un material elastic și ușor. La exterior iurta e acoperită cu kapron, îmbibat cu substanțe polimerice. Acest înveliș nu putrezește, nu arde și-i ferește pe locatarii iurtei de ploaie și de soare. Iurta e prevăzută cu cîteva geamuri din sticlă organică transparentă.

Constructorii au realizat patru iurte. Două din ele sînt mai mici, pentru locuit. Cea de-a treia, pentagonală, are o suprafață de peste 28 metri pătrați. Aici ciobanii vor putea să citească ziare, să asculte radio, să țină adunări. Iurtele acestea au o înălțime de peste 3 metri. Cea de-a patra iurtă e făcută din plăci duble de fibre sticloase, umplute cu hîrtie. Înăuntrul ei se află mesuțe pliante pentru școlari.

S-ar putea spune încă multe despre noile iurte, despre calitățile lor. Iată ce spune în această privință Asanbek Namazaliev, cioban din sovhozul „Kok-Moinok", raionul Bailikci, R.S.S. Kirghiză:

— Acum o să putem trăi în noile iurte în chip civilizat... Va fi cald, și curat și multă lumină.

Iar Mamasadik Iusupov, brigadier din colhozul „N. S. Hrușciov", din raionul Lenin, R.S.S. Tadjică, și-a exprimat astfel satisfacția:

— Dacă trăiești bine, muncești bine. Mulțumim celor care ne poartă de grijă. De mult visam noi la o astfel de locuință!

C. AITMANOV, S. ILIN.

Scurte știri

● Manifestațiile țăranilor francezi continuă în mai toate regiunile. În departamentele din sudul Franței, de pildă, agricultorii și viticultorii au ridicat baraje pe șoselele naționale — în special pe șoseaua Paris — Nisa.

● Agențiile de presă străine au anunțat la 1 iulie că trupele engleze au intrat în Kuweit. Debarcarea acestor trupe urmărește apărarea intereselor monopolurilor engleze în exploatarea marilor bogății petrolifere ale Kuweitului.

● Partidul Uniunea Germană a Păcii a R.F.G. a dat presei spre publicare propunerile sale cu privire la încheierea Tratatului de pace, care să fie semnat de cele două state germane.

● Reprezentanții guvernelor Statelor Unite și Uniunii Sovietice, care de la 19 iunie au avut la Washington schimbul de păreri în problemele referitoare la dezarmare și la reluarea tratativelor în cadrul unui organ de resort, asupra componenței căruia urmează să se cadă de acord, au hotărît să anunțe o întrerupere a ședințelor lor pînă la 17 iulie. Ședințele vor fi reluate la Moscova.

● Planurile franceze de împărțire a Algeriei au stîrnit indignare și revoltă. În ultimul timp acțiunile de masă ale populației algeriene împotriva dominației colonialiștilor francezi au căpătat o amploare cu totul deosebită. Împotriva demonstrațiilor pașnice a populației algeriene, guvernul francez a trimis în grabă noi forțe de poliție și jandarmerie.

● „United Fruit Company" — monstrul verde — are acaparate în America Latină un milion de hectare teren agricol. Monopolurile nord-americane înăbușă dezvoltarea agriculturii din țările Americii Latine.

DIN R. P. CHINEZA

Produse chimice pentru agricultură

Una din sarcinile principale ale industriei chimice din R.P. Chineză a fost de la început aceea de a veni în ajutorul agriculturii. În ultimii ani au fost realizate succese însemnate în această direcție. În anul 1960, producția de îngrășăminte a fost în China aproape de trei ori mai mare decît în 1957. În aceeași perioadă, producția altor chimicale destinate agriculturii a crescut de 2—4 ori.

Anul acesta, fabricile de produse chimice din întreaga țară, depun toate eforturile pentru a satisface cerințele sporite ale agriculturii. Întreprinderile industriei chimice din provincia Guandun au depășit cu 14 la sută planul pe primul trimestru al producției de îngrășăminte chimice. În comparație cu ultimul trimestru al anului 1960, prețurile de cost au fost reduse cu 15—30 la sută.

Datorită perfecționării procesului tehnologic, fabrica de produse chimice experimentale din Pekin a reușit să depășească cu cîteva sute de tone producția lunară de îngrășăminte azotoase prevăzută în plan.

Numeroase fabrici au realizat o creștere importantă a producției de preparate chimice destinate agriculturii datorită folosirii ca materie primă a unor reziduuri lichide, solide sau gazoase care înainte nu erau utilizate. Fabricile din Tientzin au oferit un bun exemplu în această privință. Astfel, fabrica de coloranți din acest oraș au reușit să producă sulfat de amoniu din reziduuri de amoniac și acid sulfuric. La fabrica de produse chimice din Tonșen se obțin insecticide din diferite reziduuri industriale.

Trafic de sclavi și muncă forțată în Angola

Despre cele ce se petrec în colonia portugheză Angola din Africa aproape că nu trece o zi fără ca ziarele să nu aducă noi și noi vești. În fața luptei hotărîte a poporului angolez pentru a-și înlătura colonialiștii, guvernul Portugaliei a înăsprit tot mai mult teroarea declanșată față de patrioți — arestări masive, torturi, asasinate și execuții.

Dar stările de lucruri din Angola nu mai pot continua. Colonialiștii se dedau aici la unele practici ce erau socotite înlăturate din viața popoarelor, chiar în țările unde se mai menține pecinginea colonialismului.

Astfel, în numărul 9—10 al „Buletinului internațional al presei sindicale și muncitorești", se arată că deși Angola are un teritoriu imens de 1.246.000 kilometri pătrați, populația nu se ridică decît la 4.280.000 africani și 80.000 de europeni.

Principala cauză a depopulării țării constă în traficul de sclavi, practicat în secolele trecute și în recrutarea de oameni pentru munca forțată care sînt „exportați" în prezent altor regiuni din Africa, prin intermediul unei agenții a guvernului portughez.

Angola este o țară agricolă ale cărei pămînturi ar putea produce imense cantități de produse necesare traiului oamenilor. Dar, din cauza sistemului practicat de către dictatura colonială portugheză, numai 1 la sută din hectarele arabile sînt cultivate și încă cu metode din cele mai primitive.

Unele regiuni din Angola sînt denumite „țările foamei".

Dar ceea ce constituie o mare și cumplită tragedie e faptul că **în fiecare an, peste 80.000 de africani din Angola sînt forțați să părăsească căminele lor și să muncească în minele de aur din Uniunea Sud-Africană sau în alte țări.** Munca forțată constituie un factor esențial în sistemul economic al acestei colonii. După legile portugheze, orice adult — bărbat sau femeie, poate fi forțat să muncească pentru un stăpîn alb sub amenințarea unor pedepse severe, în caz de refuz.

Mai bine de 380.000 de africani din Angola muncesc siliți, în condiții înspăimîntătoare. Însuși guvernul portughez furnizează căilor ferate, minelor, marilor proprietari de pe plantații mîna de lucru de care au nevoie. Orice negustor european se poate adresa guvernului portughez pentru a obține un grădinar sau un bucătar din Angola, care e apoi forțat să muncească pe un salariu de nimic.

Iată de ce poporul angolez s-a ridicat la o luptă curajoasă cu arma în mînă împotriva colonialiștilor portughezi care simt tot mai mult că pămîntul le fuge de sub picioare.

ION DRINCU

Buna organizare a muncii — chezășia succeselor

Gospodăria agricolă de stat Tr. Severin este specializată în creșterea și îngrășarea porcilor. Anual la această unitate se îngrașă peste 30.000 de porci. Materialul porcin pentru îngrășare se asigură atît din producție proprie, cît și de la alte unități de stat. În majoritatea lui, acesta se obține de la cele 1.666 de scroafe existente la maternitățile gospodăriei. În primele 5 luni ale acestui an, aici s-au obținut un număr de 10.037 purcei, adică cîte 8,1 capete purcei de fiecare scroafă fătătoare.

Rezultate bune au fost dobîndite și la îngrășătorie. Sporul mediu zilnic de creștere în greutate pe primele 5 luni a fost de 504 grame, adică cu 24 grame mai mult față de cît fusese prevăzut în plan. Pe unitate, cele mai bune realizări au fost înregistrate la secția Izvorul Bîrzii, care a primit steagul roșu de secție fruntașă pe gospodărie.

Angajamentele luate de lucrătorii secției de a obține cîte 7, 9 purcei de la fiecare scroafă la fătare, de a depăși sporul zilnic în greutate planificat cu 30 g și a înțărca purceii la greutatea medie de 13,5 kg au fost îndeplinite și depășite.

Numărul de purcei obținuți la fătări a fost depășit cu 197 capete. În medie s-au realizat cîte 8,3 purcei de fiecare scroafă la fătare și 8 capete la înțărcare. Planul de înțărcare la turma de bază a fost realizat în proporție de 117 la sută, dîndu-se peste plan 612 purcei. Greutatea medie a purceilor la înțărcare a fost de 14,2 kg, iar sporul mediu zilnic de creștere în greutate al tineretului porcin pînă la 30 kg fiind de 0,300 kg. Consumul specific de unități nutritive pentru un kg spor a fost realizat cu 4,3 în loc de 5,1 U.N. cît era planificat. Aceasta a dat posibilitatea să se obțină peste plan cantitatea de 14.610 kg carne economisindu-se peste 110.000 U.N.

Cum au fost obținute aceste rezultate

— Secretul acestor succese însemnate, ne-a relatat deunăzi tov. ing. Timon Dașoveanu, șeful secției Izvorul Bîrzii, constă în buna organizare a muncii la locul de producție. Atît la maternitățile de scroafe cu purcei, cît și la brigada de tineret porcin, responsabilii de brigăzi urmăresc în permanență felul cum se realizează planul de montă și fătări, buna îngrijire și hrănire a animalelor. Îngrijitorii de animale, în marea lor majoritate oameni cu o bogată experiență, își cunosc sarcinile de plan și mobilizați de către comitetul sindicatului se găsesc cu toții antrenați în întrecere pentru îndeplinirea și depășirea planului de producție.

Întrecerea socialistă este organizată în cadrul secției pe brigăzi și oameni. Pentru a cunoaște felul cum se îndeplinesc sarcinile de plan și angajamentele luate de către îngrijitori în întrecerea socialistă, la fiecare brigadă sînt afișate grafice de producție. Lunar, comitetul sindicatului împreună cu conducerea administrativă a secției organizează consfătuiri de producție pe secție și grupe sindicale, unde se arată modul cum au fost realizate sarcinile de plan și angajamentele luate de către îngrijitori în întrecerea socialistă. Totodată se popularizează metodele bune aplicate, se evidențiază fruntașii, se arată lipsurile semnalate și măsurile ce trebuie luate pentru remedierea acestora. În întrecerea socialistă organizată în cinstea celei de a 40-a aniversări de la înființarea partidului, secția Izvorul Bîrzii s-a situat fruntașă pe gospodărie. Pentru rezultatele bune obținute pe luna mai, brigada care îngrijește tineretul porcin de la această secție, condusă de tov. tehnician Grigore Boca, a primit steagul roșu de brigadă fruntașă pe secție. Sporul mediu zilnic de creștere în greutate realizat pe luna mai a fost de 0.331 grame, cu un consum de 4,1 U.N. pentru 1 kg spor. Față de planul lunar de 13.700 kg. carne, brigada a realizat un spor total de 19.856 kg. Îngrijitorii fruntași Gheorghe Giurescu, Constantin Cireșaru, Traian Trandafir, Ecaterina Zmeu, Anghel Troncotă și Constantin Săvoiu au obținut cele mai bune rezultate, îndeplinindu-și cu cinste atît sarcinile de plan, cît și angajamentele luate în cadrul consfătuirilor de producție. Bunăoară, îngrijitorii C-tin Cireșeanu și C-tin Săvoiu și-au îndeplinit angajamentul luat pe luna mai, dînd peste plan cu 80 grame și respectiv 50 grame mai mult față de sporul mediu zilnic planificat.

★

Rezultatele frumoase obținute de către muncitorii, tehnicienii și inginerii de la secția Izvorul Bîrzii pot fi obținute și la celelalte secții ale gospodăriei de stat Tr. Severin. Experiența pozitivă a secției Izvorul Bîrzii trebuie extinsă îndeosebi în secțiile Sisești și Severinești, unde planul de producție pe primele 5 luni ale acestui an nu s-a realizat în întregime.

TR. BÎLBÎIE

DIN R. P. BULGARIA

✱

În gospodăriile agricole cooperatiste din R. P. Bulgaria, care cultivă legume și zarzavaturi timpurii, se culeg roșiile. Producția din acest an este mai bogată decît anii trecuți.

✱

Noi mașini pentru agricultură

Institutul pentru mecanizarea și electrificarea agriculturii din Ucraina a conceput și realizat o originală combină pentru cultura cartofilor. Într-o singură cursă, această mașină trage brazde, incorporează îngrășăminte organice și minerale, introduce în sol tuberculii și-i acoperă cu pămînt.

Combina se asamblează din grupuri de piese ale diferitelor mașini existente în orice gospodărie. În stațiunile de reparat tractoare și în atelierele colhoznice asamblarea combinei se poate face cu mijloace locale.

Sub auspiciile aceluiași institut, la Cernigov s-a început producția de adăpători automate mobile, montate la cisterne remorcate. La Jitomir se va începe în curînd producția de cositoare cu rotor, care toacă simultan tulpinile de porumb și ierburi.

DIN R. D. VIETNAM

Recolte bogate

Țăranii din R. D. Vietnam se pregătesc pentru strîngerea primei recolte din cadrul planului cincinal.

În urma unor lucrări de desțelenire suprafața arabilă a țării a crescut în mare măsură.

Astfel în acest an a fost însămînțat orez de vară pe o suprafață de peste 900.000 de hectare, cu 47.000 hectare mai mult decît în 1960 și cu 196.000 hectare mai mult decît în 1949, anul cu cea mai mare producție din perioada dinainte de eliberare.

Suprafața însămînțată cu porumb și cartofi dulci, care ocupă locul al doilea în consumul de alimente din R. D. Vietnam, se ridică la peste 300.000 de hectare fiind de două ori mai mare decît anul trecut.

Potrivit informațiilor sosite din diferite regiuni ale țării, în provinciile Ha Nam, Nan Bin, Nam Din și în regiunea Hanoiului, recolta de orez de vară este mai bună decît în 1959 anul cu cea mai mare producție de orez din R. D. Vietnam.

Pentru strîngerea fără pierderi a recoltei

(Urmare din pag. 4-a)

a mașinilor. La gospodăria agricolă colectivă „Flacăra Roșie" din Costești, S.M.T. Stîlpu a repartizat anul acesta 3 combine și 3 secerători-legători.

— Combinele merg binișor, mi-a spus brigadierul Scarlat Ion. Dar secerătorile-legători care ne-au fost trimise au fost reparate atît de prost, încît acum mai mult stau decît lucrează. De exemplu, la 29 iunie, cele 3 secerători-legători au reușit să recolteze doar... 3 ha., în loc de 15 ha. cît se prevăzuse. La 30 iunie, ele au... progresat, recoltînd 8 ha.! Atelierul mobil al stațiunii trebuie să se „țină" după ele tot timpul, pentru a înlătura defecțiunile care se ivesc la fiecare pas.

În legătură cu modul cum înțeleg unele conduceri ale unităților agricole de stat să folosească parcul de mașini cu care sînt înzestrate, trebuie să ne oprim și la gospodăria de stat Poșta Cîlnău. Această unitate are de recoltat în acest an 88 ha. cu orz și 900 ha. cu grîu. Dar pînă în seara zilei de 30 iunie, nici unul din cele 2 windrovere și nici cele 23 combine nu intraseră în lanuri.

— O să începem luni, mi-a spus tov. Radu C-tin, directorul gospodăriei. Nu au fost suficient de coapte lanurile...

La mică depărtare în jur însă, combinerii de la S.M.T. Poșta Cîlnău recoltau de zor. De exemplu, la gospodăria colectivă din Găvănești, mecanizatorii comuniști Stanciu Petre și Vald Alecu, zoreau strînsul grîului cu combinele C-1; la gospodăria colectivă din Bobocu, lucrau la recoltatul grîului tov. Andronache Niculae și Chiagă Gheorghe, iar la gospodăria colectivă din Cochirleanca, combinerii Burlacu Ștefan și Niculae A. C-tin.

ATENȚIE BUNEI ORGANIZĂRI A LUCRULUI LA ARII

În multe comune din raionul Focșani unde am poposit în cursul acestui raid-anchetă, am văzut de-acum lucrîndu-se din plin la treieratul orzului. În comuna Bălești, aproape întreaga recoltă de orz era transportată la aria deservită de S.M.T. Sihlea și se lucra din plin. La fel la aria gospodăriei colective din Mihălcești, deservită de aceeași stațiune.

În unele locuri însă, se întîrzie în mod nejustificat cu transportul batozelor pe arii. La S.M.T. Florești, regiunea Galați, am văzut în curtea atelierului mecanic 8 batoze care stăteau încă „liniștite", la locul lor, deși la gospodăriile colective din Slobozia-Ciorăști, Urechești, și altele, s-a început încă de acum 6 zile recoltatul grîului.

La sediul brigăzii a 3-a de tractoare care lucrează la gospodăria colectivă din Costești — raionul Buzău, de care am amintit mai sus, de asemenea, am văzut o batoză stînd, stingheră, alături de alt utilaj. O parte din recolta de orz de pe 20 ha., recoltată manual și mecanizat se afla în acest timp în clăile de snopi, aduși de către colectiviști la... viitoarea arie.

★

Concluziile ce se impun sînt simple: este necesar ca în aceste zile, să fie folosite în toate raioanele din regiunile Ploiești și Galați, forțele de lucru existente, spre a se executa recoltatul la timp și fără pierderi; se impune de asemenea ca pe arii, munca să fie bine organizată, spre a se înlătura orice fel de decalaj între seceriș și treieriș. Este, în sfîrșit nevoie ca terenurile recoltate să fie arate, iar cele nerepartizate pentru însămînțări de toamnă să fie semănate, îndeosebi cu porumb pentru siloz.

Sport

Insemnări după turneul final al „Cupei regiunilor" la oină

A 4-a ediție a competiției republicane de oină, „Cupa regiunilor", a prilejuit o serie de rezultate bune, dar și unele aspecte negative, care trebuie să constituie obiectul unei analize mai atente din partea organelor competente.

Este îmbucurător faptul că această competiție a adus un aport însemnat la popularizarea sportului nostru național și la atragerea unui număr mare de tineri din mediul sătesc la întrecerile de oină. In primele etape, — așa cum am mai scris, — numeroși tineri au participat la jocurile pentru selecționarea loturilor reprezentative pe regiuni, oferind partide viu disputate și de un bun nivel tehnic.

In comuna Gherăești, oina a devenit un sport deosebit de popular, atrăgînd foarte mulți tineri colectiviști. Jucătorii de aici au avut o comportare remarcabilă, reușind în etapa interregională a „Cupei regiunilor" să întreacă în deplasare, echipa regiunii Iași și apoi, n-a lipsit mult ca să elimine din competiție și pe reprezentativa orașului București, care cuprinde 3 maeștri ai sportului și care a cîștigat de 3 ori „Cupa regiunilor". În primul joc, echipa din Gherăești a întrecut reprezentativa orașului București, iar în retur a fost învinsă la limită.

Pentru etapa finală s-au calificat cele mai bune echipe din țară, respectiv reprezentativele regiunilor București, Brașov, Suceava și a orașului București. Acestea și-au disputat întîietatea pentru cucerirea trofeului, în cadrul unui turneu final, ce s-a desfășurat tur și retur, pe noul stadion din Galați. Aici s-au întîlnit o serie de colectiviști din regiunea București, muncitori de la C.F.R. Sibiu și Torpedo-Tohani, ca și o serie de muncitori forestieri din Frasin.

In primul meci al turneului final, echipa regiunii București, alcătuită din jucători de la asociațiile sportive Avîntul-G.A.C. Curcani și Viață Nouă-Olteni, a condus la pauză cu 12—0, dar apoi, crezînd că victoria este asigurată, nu s-a mai concentrat asupra jocului, permițînd componenților reprezentativei regiunii Suceava să refacă handicapul și să termine la egalitate: 14—14. In continuare, echipa regiunii București, care aspira la primul loc, a jucat din ce în ce mai slab, întrecînd foarte greu reprezentativa regiunii Brașov și apoi, a pierdut la scor, cu 12—2 în fața reprezentativei orașului București. Trebuie să menționăm că echipa regiunii București a arătat o slabă legătură între compartimente. Antrenorul a greșit schimbînd mereu jucătorii; o parte dintre componenții echipei au jucat pe posturi în care n-au dat randamentul dorit. Astfel, echipa regiunii București a fost apoi întrecută în meciul din retur și de echipa regiunii Suceava, alcătuită din jucători de la asociația sportivă Avîntul-Frasin.

„Cupa regiunilor" a fost cîștigată și în acest an de echipa orașului București, care s-a dovedit mai bine pregătită și care a prestat un joc de un nivel tehnic superior celorlalte formații.

Am vrea să scoatem în relief inițiativa luată de comisia de organizare a competiției, care, în dorința de a populariza sportul nostru național în rîndurile maselor de spectatori din Galați, a programat ultimul joc din turneul final, în deschidere la un meci de fotbal. La acest meci au fost prezenți peste 3000 de spectatori, care au arătat mult interes pentru oină, însă, mare parte nu cunoșteau regulamentul de joc. La stadion există o stație de radiomplificare, prin care se puteau explica unele aspecte ale jocului ca și acțiunile cînd se obțineau puncte. Dar, din păcate această stație de radioamplificare n-a funcționat tocmai atunci, la meci.

Comisiile regionale de oină ca și conducerile asociațiilor sportive vor trebui să țină seama de lipsurile constatate la această competiție și să ia măsurile ce se cuvin pentru îndreptarea lor.

M. LERESCU

O DUMINICĂ SPORTIVĂ ATRACTIVĂ

Sfîrșit de săptămînă. In centrul comunei Călărașii Vechi, raionul Călărași, au apărut niște afișe care anunțau cu litere mari: duminică vor avea loc la baza sportivă numeroase concursuri sportive...

La prima vedere acest anunț nu a constituit o noutate pentru locuitorii din comună, întrucît, în ultimul timp, ei s-au obișnuit cu asemenea competiții sportive, care se desfășoară mai în fiecare duminică aici. Dar, urmărind mai bine afișul, cetățenii din comună au remarcat că această duminică sportivă va fi mai deosebită decît cele organizate pînă atunci. Erau anunțate concursuri de călărie, atletism, ciclism, întreceri de box, trîntă, jocuri de volei, fotbal, handbal etc., la care vor participa numeroși sportivi și sportive din mai multe comune și din orașul Călărași.

Și duminică, toți sătenii, îmbrăcați în straie de sărbătoare, au fost prezenți la baza sportivă. Ei au urmărit mai întîi un interesant concurs de ciclism, desfășurat pe circuit închis. La start s-au prezentat 42 de concurenți, care la semnalul arbitrului, s-au avîntat cu mult elan într-o pasionantă întrecere. Spectatorii localnici au încurajat frenetic pe flăcăii comunei, care s-au clasat printre primii. Victoria, la sprintul final, a revenit tînărului *N. Mandache*. Nu mai puțin interesante au fost și întrecerile de călărie ca și cele cu șarete, unde s-a remarcat, printre cei mai buni, reprezentantul comunei Călărașii Vechi, *Dan Popa*. Apoi, spectatorii s-au strîns în jurul ringului de box, amenajat cu acest prilej, unde s-au întrecut 48 de concurenți. Aici trebuie să menționăm numele colectiviștilor: *St. Postelnicu, C. Panait, I. Alecu, V. Chiculescu, N. Zaharia*, care au arătat că posedă frumoase calități pentru sportul cu mănuși.

Un mare număr de concurenți, peste 300, au participat apoi la întrecerile de atletism. Printre concurenți erau prezenți și o serie de tineri care au participat în urmă cu două săptămîni la o „duminică sportivă" organizată în comuna Cuza Vodă, din același raion. Și, din nou, printre cei mai buni s-au dovedit tinerii: *T. Tache, V. Barbu, I. Țuțuianu, M. Duculescu, Elena Cojocaru, Elena Ivan*, majoritatea din comuna Cuza Vodă.

Cu deosebit interes au fost urmărite apoi programul de gimnastică și jocurile de fotbal, la care s-au întrecut echipele din comunele Cuza Vodă, Călărașii Vechi, Cunești, Bogata, Ceacu și formația de juniori de la asociația sportivă „Energia" din Călărași.

Întrecerile sportive s-au încheiat pe înserat, cînd sportivii și spectatorii s-au îndreptat spre casele lor, cu satisfacția că au petrecut o duminică sportivă plăcută.

„AGRICULTURA NOUĂ", organ al Ministerului Agriculturii și al Comitetului Central al Uniunii Sindicatelor din întreprinderile și instituțiile agricole. Apare bisăptămînal. Redacția și Administrația : Piața Scînteii nr. 1. București. Telefon : 17.60.10
Tiparul Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin"